

77132

Ένας αριθμός ανάμεσα σε τόσους άλλους. Τι μπορεί να συμβολίζει και ποια αλήθεια μπορεί να κρύβει; Ποια η σημασία του και τι μπορεί να μας διδάξει; Πώς αυτό το νούμερο μπορεί να αποτελέσει το φάρο της ζωής μας αλλά κι όλης της ανθρωπότητας;

Απαντήσεις σ' αυτά τα καυτά ερωτήματα στη **ΣΕΛ. 11**

Δράσεις - Αποδράσεις

Όταν ακούμε τη λέξη σχολείο συναισθητά την ταυτίζουμε με μια πεζή καθημερινότητα με ύλη, διαγωνίσματα, τιμωρίες και βαθμούς. Κι όμως το σχολείο αναπτύσσει ποικίλες δράσεις που σκοπό έχουν να βοηθήσουν τους μαθητές να αποδράσουν από την πεζή καθημερινότητά τους και να αναπτύξουν στους μαθητές διάφορες ικανότητες, διαμορφώνοντας την προσωπικότητά τους και προετοιμάζοντάς τους να ενταχθούν ομαλά και δημιουργικά στην κοινωνία.

Περισσότερα στις σελίδες **ΣΕΛ. 3-5**

Εθελοντισμός

Άλλοι το θεωρούν ως το πιο ουσιώδες κομμάτι μιας πολιτισμένης κοινωνίας και αναπόσπαστο κομμάτι της ανθρώπινης ύπαρξης. Άλλοι ως το αντίδοτο της σύγχρονης μάστιγας που ονομάζεται κατάθλιψη. Άλλοι λένε πως αποτελεί θεμελιώδη αξία του Χριστιανισμού και στάση ζωής. Αυτό δεν είναι τίποτα άλλο από τον ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟ. Τι ορίζουμε όμως ως εθελοντισμό και ποια η σημασία του;

Αναλυτικότερα στη **ΣΕΛ. 11**

ΚΛΑΙΡΗ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Μαθήματα πατριωτισμού με άρωμα γυναίκας

Η κυρία Κλαίρη Αγγελίδου άνοιξε το σπίτι και την ψυχή της και μοιράστηκε μαζί μας σκέψεις, ανησυχίες και συγκινητικές προσωπικές της στιγμές!

ΣΕΛ. 8-9

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνέντευξη με τον δημοσιογράφο - ερευνητή Ντίνο Φοινικαρίδη που φωτίζει τις άγνωστες πτυχές της πολιτικοποίησης του κυπριακού ποδοσφαίρου, τις σχέσεις του με την πολιτική, τα σκάνδαλα και το μέλλον του τόσο δημοφιλούς και ταλαιπωρημένου ποδοσφαίρου.

ΣΕΛ. 13-14

ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ

«Η ΓΗ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ»

Το Γυμνάσιο Μακεδονίτισσας και το Γ' Δημοτικό Σχολείο Μακεδονίτισσας «Στυλιανός Λένας» ενώνουν τις ευαισθησίες τους, εμπνέονται και δημιουργούν, με σκοπό την ανάπτυξη οικολογικής συνείδησης μέσα από ποικίλες δράσεις

ΣΕΛ. 15

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΝΕΟΙ

Ενδοσχολική έρευνα του Γυμνασίου μας που αποτυπώνει τις επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης στην καθημερινότητα, τον τρόπο σκέψης και γενικότερα στο πώς εισπράττουν οι μαθητές του σχολείου μας τη νέα τάξη πραγμάτων, δύο χρόνια μετά το κούρεμα και την άσχημη οικονομική κατάσταση της Κύπρου τα τελευταία χρόνια.

ΣΕΛ. 2

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΝΗΜΗ

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΝΗΜΗ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΧΟΛΙΚΟ ΒΙΩΜΑ

Πολλές φορές η ιστορία και η ιστορική μνήμη συντηρείται μέσα από μεγαλόσχημα συνθήματα και θεωρητικό υπόβαθρο, ξεκομμένη πάντα από το σχολικό καθημερινό βίο. Σ' αντίθεση μ' αυτό, το σχολείο μας πρωτοπορεί έτσι ώστε η ιστορική μνήμη να καταστεί βίωμα των μαθητών. Το καθημερινό μας ταξίδι στην κατεχόμενη γη μας αποτυπώθηκε σε αφίσα, με την οποία συμμετείχε το σχολείο μας στο Πανελλήνιο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα: «Κύπρος 1974 - 2014: Δεν ξεχνώ... διεκδικώ... δημιουργώ...», το οποίο τελούσε υπό την αιγίδα της Α.Ε του πρώην Προέδρου της ελληνικής Δημοκρατίας Κυρίου Κάρουλου Παπούλια.

ΣΕΛ. 6-7

«Ανασήκωσε την πλάτη και απόσεισέ τους Πενταδάκτυλέ μου...» Κώστας Μόντης

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΙΣΗΣ Η ΜΕΛΩΔΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Είναι στιγμές που η ψυχή υπερβαίνει τα στενά ανθρώπινα όρια και μεγαλουργεί. Μια συγκλονιστική συνέντευξη του μουσικοσυνθέτη Στέλιου Πισή που αν και καθηλωμένος στο κρεβάτι, συνεχίζει να γράφει και να συνθέτει υπέροχες μελωδίες, δίνοντάς μας μαθήματα ζωής κι αγωνιστικότητας.

ΣΕΛ. 10

ΕΥ ΖΗΝ

Το να ζει κάποιος θεωρείται αυτονόητο. Το να ζει καλά με ό,τι αυτό συνεπάγεται θεωρείται το ιδανικό. Για την επίτευξη του πιο πάνω στόχου το σχολείο μας συμμετέχει και φέτος ενεργά στο πρόγραμμα «Ευ ζην», το οποίο καταγράφει και αξιολογεί διαχρονικά διάφορες παραμέτρους της υγείας των μαθητών, ενώ μέσα από παράλληλες δράσεις παρεμβαίνει στην καθημερινότητα του σχολείου και της κοινωνίας, έχοντας ως κεντρικό άξονα την προώθηση ενός ισορροπημένου τρόπου ζωής. Κύριος στόχος του προγράμματος είναι η διασφάλιση της υγιούς ανάπτυξης των παιδιών και των εφήβων μέσα από την υιοθέτηση ισορροπημένων συνηθειών διατροφής και σωματικής δραστηριότητας.

ΣΕΛ. 12

Σημείωμα Συντακτικής Ομάδας

ΑΣΠΡΑ ΚΑΡΑΒΙΑ
Τ' ΟΝΕΙΡΑ ΜΑΣ ΠΑ
ΚΑΠΟΙΟ ΡΟΔΙΝΟ
ΠΑΛΟ, ΑΣΠΡΑ
ΚΑΡΑΒΙΑ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΑΣ

Το ταξίδι μας αυτό για επιβίωση, φωτίζουν ακάθεκτα ήρωες-φάρσι, άνθρωποι απλοί με υψηλό φρόνημα και πάθος για ζωή. Εμείς πρέπει να μάθουμε να διακρίνουμε τη λάμψη τους στο σκοτεινό πέλαγος της κοινωνίας μας, να την ακολουθούμε, για να φτάσουμε τελικά σώοι στον ρόδινο γιαιό. Όπως κάθε σωστός και άγιος καπετάνιος, έτσι και ο καθένας από εμάς, καλείται να μάθει να μην τρομάζει μπροστά στα κύματα, μήτε στις φουρτούνες, αλλά γεμάτος σθένος και χωρίς φόβο να ορμάει κατά πάνω τους, γιατί ξέρει τον τρόπο να τα δαμάζει, γιατί ξέρει να τα φέρνει με το μέρος του. Γιατί πάνω απ' όλα, στην εφημερίδα αμφισβητούμε τα όρια, τα δεσμά και τα εμπόδια που μας επιβάλλει η ζωή. Γιατί, αν δεν τους επιτρέψουμε να μας καταβάλουν, τότε μπορούμε να προχωρήσουμε μπροστά.

ΜΗΝΥΜΑ ΑΙΣΙΟΔΟΣΙΑΣ

«Κ.Ελισάβετ και κ.Μάριε τώρα που τελειωσε η εφημερίδα θέλω να σας ευχαριστήσω και τους δύο για όλες τις όμορφες εμπειρίες που μας προσφέρατε, τις συμβουλές και τη δυνατότητα να προσφέρουμε και να αλλάξουμε κάτι με την πένα μας! Σας αγαπώ και τους δύο πάρα πολύ και σας ευχαριστώ μέσα από τα βάααθη της καρδιάς μου!»

Μαρίνα Πασχαλίδου, Γ5

ΕΝ ΠΛΩ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΤΙΣΣΑΣ

Υπεύθυνος – Ιδιοκτήτης:

Ελένη Χριστοφίδου, Διευθύντρια

Υπεύθυνη Ύλης:

Λένια Μούντη, Β.Δ., Φιλόλογος
Μαρία Ψαθά ΒΔ

Υπεύθυνοι έκδοσης:

Μάριος Στυλιανού, Φιλόλογος
Ελισάβετ Κίκα-Χριστοδουλίδου, Φιλόλογος

Συντακτική επιτροπή:

Μαρία Σιαμπί, Β3
Κωνσταντίνα Τσεκουρώνα, Γ2
Νικόλας Σταυρινίδης, Γ2
Όμηρος Τρυπάτσας, Γ2
Μαρίνα Κόκκινου, Γ5
Μαρίνα Πασχαλίδου, Γ5

Φωτογραφίες:

Μαθητές της συντακτικής ομάδας.

Η παρούσα έκδοση είναι μια χορηγία του Συνδέσμου Γονέων του Γυμνασίου Μακεδονίτισσας τον οποίο θερμά ευχαριστούμε.

Χαιρετισμός της Διευθύντριας του Γυμνασίου Μακεδονίτισσας, Κ. Ελένης Χριστοφίδου

Είναι η δεύτερη κατά σειρά χρονιά που διευθύνω το ευλογημένο τούτο - από πάσης πλευράς - εκπαιδευτήριο και χαιρετίζω και πάλι με ενθουσιασμό την όρεξη των μαθητών/τριών μας να εκδώσουν και φέτος το καθιερωμένο εδώ και οχτώ χρόνια τεύχος της μαθητικής εφημερίδας τους, που για το Γυμνάσιο Μακεδονίτισσας έγινε πλέον παράδοση, αλλά αποτελεί και το κλειδί στην ελευθερία έκφρασης του μαθητόκοσμου.

Ευτύχημα ότι ο Σύνδεσμος Γονέων του Γυμνασίου Μακεδονίτισσας ανέλαβε και για την φετινή σχολική χρονιά την χορηγία της έκδοσης. Εκφράζω, κατά συνέπεια, τις θερμές μου ευχαριστίες προς την Πρόεδρο κ. Άννα Παρπούνα και τα μέλη του Συνδέσμου Γονέων του Σχολείου μας, για την αμέριστη βοήθεια και την εν γένει συμπόρευσή τους στα σχολικά μας δρώμενα. Εύχομαι αυτή η από κοινού πορεία μας να συνεχιστεί τόσο ιδανικά και στο μέλλον.

Η εφημερίδα μας άπτεται και της επικαιρότητας, αλλά και αντικατοπτρίζει τις δραστηριότητες των μαθητών/τριών μας στο σχολικό περιβάλλον, όντας δείγμα της δημιουργικής τους ενασχόλησης. Οι μαθητές/τριες μας ως ενεργοί πολίτες καταπιάστηκαν με ποικίλα θέματα, ευαισθητοποιήθηκαν γύρω από τους στόχους της φετινής σχολικής χρονιάς ιδιαίτερα σε ό,τι είχε σχέση με οικολογικά θέματα ή την διάσταση του ηρωισμού του απελευθερωτικού Αγώνα του '55-'59, αλλά και σε φαινόμενα και προβλήματα τόσο του Σχολείου όσο και της ευρύτερης κοινωνίας στην οποία είναι ενταγμένοι, πήραν μηνύματα από αξιόλογους ομιλητές που επισκέφτηκαν το Σχολείο μας και έδωσαν διαλέξεις ή από προσωπικότητες που τους παραχώρησαν συνεντεύξεις, αλλά και γενικότερα εκφράζουν τις σκέψεις, τα οράματα, τα προβλήματα, τις έγνοιες για το παρόν και το μέλλον, που μέσα από το εκφραστικό τους όργανο θα φθάσουν σε πολλούς αναγνώστες.

Με ιδιαίτερη συγκίνηση διέκρινα τις ευαισθησίες των μαθητών της σχολικής μας μονάδας - με ό,τι καταπιάστηκαν - σε πείσμα όσων θέλουν να λένε ότι οι σύγχρονες γενιές των νέων είναι αδιάφορες, παραβατικές και σκληρές. Προσωπικά, παρά το γεγονός ότι είμαι παλιάς κοπής γυναίκα, δεν είμαι οπαδός της σχολής «κάθε πέρσι και καλύτερα». Πιστεύω και επενδύω στα νιάτα που με περιτριγυρίζουν και ποτ'άρω πολύ στην ορθή και προσεγμένη προσέγγιση των ανησυχιών και ανασφαλειών της εφηβείας τους.

Σε μια εποχή στέγνας, βιασύνης, άγχους, τρελών ρυθμών και γενικότερης περιρρέουσας παρακμής, αλλά και σε εποχή που οι μαθητές μας είναι περισσότερο εικονοθρεμμένοι και πολύ λιγότερο λογοθρεμμένοι, τέτοια εκδοτικά πονήματα εκπληρώσουν και δεν είναι ο κανόνας. Σπανίζει στις μέρες μας η κατηγορία των «εφημεριδοφάγων» πολιτών. Η απορρόφηση σήμερα των παιδιών μας από την τεχνολογία και τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές, φοβούμαι ότι θα δημιουργήσει μια γενιά, μια κατηγορία ανθρώπων υπερβολικά αδέξιων και αναλφάβητων στον χειρόγραφο λόγο.

Χαιρετίζοντας λοιπόν την έκδοση του 9ου τεύχους της σχολικής εφημερίδας «Εν πλω», συγχαίρω όλους τους συντελεστές της παρούσας έκδοσης. Τους καθηγητές/τριες που καθοδήγησαν τους μαθητές να δημιουργήσουν και τους μαθητές/τριες που εργάστηκαν με ζήλο, υπευθυνότητα, καλή διάθεση, ζωντάνια και θάρρος για να αναδείξουν τα θέματα που εμπεριέχονται στην εφημερίδα. Ένα μεγάλο μπράβο στην νεολαία μας που απέδειξε ότι είναι η νεολαία της δημιουργίας και της γόνιμης συνεργασίας.

Συγχαίρω επίσης θερμά την Επιτροπή Εκδόσεων, με επικεφαλής την Βοηθό Διευθύντρια κ. Λένια Μούντη και ιδιαίτερα την συντακτική επιτροπή τους φιλόλογους, κ.κ. Ελισάβετ Κίκα και Μάριο Στυλιανού, που ανάλωσαν και αφιέρωσαν ατέλειωτες ώρες από τον πολύτιμο περιορισμένο χρόνο τους, για να φθάσει στα χέρια μας η παρούσα έκδοση. Θερμές επίσης ευχαριστίες και στην Βοηθό Διευθύντρια κ. Μαρία Ψαθά, που χρειάστηκε για ένα δίμηνο να προσφέρει τις υπηρεσίες της και στον τομέα των εκδόσεων.

Έχοντας έντονα την πεποίθηση - ούσα και φιλόλογος - ότι η έκδοση μιας εφημερίδας είναι γιορτή δημοκρατίας, δημιουργικότητας και διαισθητικού, το μόνο που χρειάζεται είναι να υπερασπιζόμαστε με πάθος το έργο που επιτεύχθηκε στην πορεία, να προασπίζουμε την ελληνική μας γλώσσα που δυστυχώς δοκιμάζεται στις μέρες μας από τους δοκησιοσφους και τους «φτωχούς τω πνεύματι» και να ευχηθώ από τα μύχια της ψυχής μου να συνεχίσουμε την εκδοτική πορεία μας και στα επόμενα χρόνια με το ίδιο γόνιμο και δημιουργικό πνεύμα.

Έρευνα: οικονομική κρίση

Αναντίρρητα, το σχολείο αποτελεί μια μικρογραφία της κυπριακής κοινωνίας. Πώς βιώνουν όμως οι μαθητές την περιρρέουσα πολιτική και κοινωνική ατμόσφαιρα; Πόσο έχει επηρεαστεί η ζωή τους τα τελευταία χρόνια λόγω της οικονομικής κρίσης και πώς βλέπουν το μέλλον τους; Αυτά κι άλλα πολλά αντικατοπτρίζονται σε ενδοσχολική έρευνα που διεξήχθη στο σχολείο μας στα μέσα Μαρτίου. Στην έρευνα συμμετείχε το 25% της σχολικής μας μονάδας. Οι απαντήσεις είναι αφοπλιστικές!

Στο ερώτημα πόσο συχνά ενημερώνεσαι για τις οικονομικές εξελίξεις στην Κύπρο και τον κόσμο διαπιστώνουμε πως ελάχιστοι μαθητές δεν ενημερώνονται για τις οικονομικές εξελίξεις στην Κύπρο και τον κόσμο, ενώ οι πλείστοι μαθητές ενημερώνονται λίγο ή πολύ.

Στο ερώτημα ποιο μέσο ή μέσα χρησιμοποιούν για την ενημέρωσή τους απάντησαν ότι κυρίως επιλέγουν την τηλεόραση με 50.1%, τους γονείς με 22.8%, το Διαδίκτυο με 12.4%, το Ραδιόφωνο 8.5%, ενώ στην τελευταία θέση βρίσκεται η εφημερίδα με 6,2 %, φανερώνοντας και την τάση της νεολαίας να παραμελεί τον παραδοσιακό τρόπο ενημέρωσης δηλ. την εφημερίδα, προτιμώντας την αμεσότητα και τα πλεονεκτήματα της τεχνολογίας, παρόλο που ένα ποσοστό 52 % θεωρεί ότι η τηλεόραση δεν πληροφορεί αντικειμενικά τους τηλεθεατές. Εντύπωση προκαλεί ότι στη δεύτερη θέση της ενημέρωσης βρίσκονται οι γονείς, γεγονός που μαρτυρεί μια καλή επικοινωνία μαθητών και γονιών.

Στο ερώτημα αν πιστεύουν ότι η οικονομική κρίση στην Κύπρο θα ξεπεραστεί γρήγορα, είναι γεγονός πως οι μαθητές είναι άκρως απαισιόδοξοι όσον αφορά τη γρήγορη έξοδο της Κύπρου από την κρίση, 38% εμφανίζονται λίγο αισιόδοξοι σε αντίθεση με 62 % που εμφανίζονται πολύ απαισιόδοξοι.

Στο ερώτημα αν έχουν διαφοροποιηθεί οι προσδοκίες και τα όνειρά τους για το μέλλον λόγω των άσχημων οικονομικών συνθηκών οι μαθητές δηλώνουν λίγο, έως καθόλου, απάντηση που ξαφνιάζει. Παρόλη την οικονομική κρίση οι μαθητές του σχολείου μας συνεχίζουν να ονειρεύονται χωρίς ουσιαστικά να τους έχει επηρεάσει η κρίση στον συγκεκριμένο τομέα!

Στην ερώτηση, ποιες από τις παρακάτω αιτίες πιστεύεις ότι προκάλεσαν την οικονομική κρίση, αναμέναμε ότι οι μαθητές του σχολείου μας θα απέδιδαν την οικονομική κρίση, στη γενικότερη ηθική κατάρπτωση που χαρακτηρίζει την κοινωνία μας. Παρόλα αυτά η απάντηση που υπερισχύει, είναι οι κακές πολιτικές αποφάσεις, η οποία φαίνεται να αναδεικνύεται περισσότερο ανάμεσα στους μαθητές της πρώτης τάξης.

Στο ερώτημα αν θα επανεκτιμήσουν οι Κύπριοι κάποιες αρετές ή πράγματα που δεν εκτιμούσαν προηγουμένως, όπως φιλία, ειλικρίνεια, αλληλεγγύη κ.α. ένα ποσοστό γύρω στο 69% πιστεύει πως ναι, γεγονός που μαρτυρεί ότι πολλές απ' αυτές τις αξίες τις έχουμε παραμελήσει παρασυρόμενοι από τον σύγχρονο υλιστικό τρόπο ζωής.

Σημαντικότερο είναι το γεγονός ότι ένα 30 % εμφανίζεται πρόθυμο να μεταναστεύσει στο εξωτερικό για την εξεύρεση εργασίας, γεγονός που μαρτυρεί τον αυξανόμενο προβληματισμό των νέων για το μέλλον τους εντός Κύπρου. Εάν αυτό επαληθευτεί, τότε πολλοί από τους επιστήμονες τού αύριο βλέπουν την Κύπρο ως μια χώρα που δεν τους προσφέρει αυτά που ελπίζουν ή αξίζουν. Εντύπωση επίσης προκαλεί το γεγονός ότι το 76% αυτών που σκέφτονται τον ξενιτεμό είναι αγόρια, δείχνοντας ότι οι κοπέλες παρουσιάζονται πιο επιφυλακτικές σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο.

Μαρίνα Κόκκινου Γ'5, Μαρίνα Πασχαλίδου Γ'5

Είναι καλό να παραμυθιάζεσαι...

Το **Grammar School** σε συνεργασία με το Ευρωπαϊκό Πανεπιστήμιο Κύπρου, όπως κάθε χρόνο στις αρχές Ιανουαρίου, έτσι και φέτος διοργάνωσαν την φετινή ημερίδα ποίησης και παραμυθιού. Η ημερίδα αυτή έχει ως κύριο στόχο να μεταδώσει τις γνώσεις και τις εμπειρίες καταξιωμένων παραμυθιάδων και ποιητών στους μαθητές/τριες των σχολίων που παρακολούθησαν την εκδήλωση. Το σχολείο μας είχε την ευκαιρία να συμμετέχει στη φετινή ημερίδα.

Μέσα από αυτή την εκδήλωση αντλήσαμε πολλά και διάφορα μηνύματα που σίγουρα αποτελούν χρήσιμα εφόδια για τον καθένα από εμάς. Όλοι οι παραμυθιάδες και ποιητές ήταν εξαιρετικοί και ο καθένας με τον δικό του ξεχωριστό τρόπο μας «κέρδισε» με τα λόγια του. Οι μαθήτριες και μαθητές χωρίστηκαν σε ομάδες εργασίας με επικεφαλής Κύπριους ποιητές και παραμυθιάδες. Στη δική μας ομάδα επικεφαλής ήταν οι κυρίες Παυλίνα Παμπούδη, Νάσια Παταπίου και ο κος Χαμπής Τσαγγάρης. Η κυρία Παμπούδη μας ταξίδεψε μέσα από την ιστορική αναδρομή της ζωγραφικής, της ποίησης και των παραμυθιών καθώς και μας συστήθηκε όχι όμως με τον συνηθισμένο τρόπο αλλά, παρομοιάζοντας τον εαυτό της με ένα δέντρο. Η αριστερή μεριά του αποτελεί την ποίηση, η δεξιά μεριά το παραμύθι και ο κορμός της ζωγραφική η οποία αποτελεί πρόγονο των διαφόρων τεχνών. Με αυτή την παρομοίωση θέλει να δείξει πως ασχολείται και με τις τρεις τέχνες και ότι η ζωγραφική, η ποίηση και τα παραμύθια ανήκουν στην ίδια οικογένεια. Η κυρία Παταπίου μας ταξίδεψε μέσα από την πολύχρονη έρευνα της ως ιστορικός ερευνήτρια και μοιράστηκε μαζί μας κάποιες από τις έρευνές της που αφορούν τα χρόνια της φραγκοκρατίας και της βενετικής κυριαρχίας στην Κύπρο. Ο κύριος Τσαγγάρης μας αφηγήθηκε παραμύθια από τη λαϊκή προφορική παράδοση με δράκους, καλικάτζουρους και γενναίους πρίγκιπες, τα οποία μας ταξίδεψαν σε κόσμους μαγικούς και φανταστικούς.

Ένα ταξίδι γνώσης ήταν η φετινή ημερίδα ποίησης και παραμυθιού. Η επαφή που είχαμε με ανθρώπους του πνεύματος μάς καλλιέργησε ψυχικά, καθώς μας ταξίδεψε σε άλλους κόσμους που μόνο η φαντασία μπορεί να πλάσει.

Ελένα Σρέτερ Β2

Θέατρο: «Ο διδάσκαλος της πόλης»

Η ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ:

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ

Στα πλαίσια της θεατρικής αγωγής των μαθητών της Α' τάξης στις 15 του Οκτώβρη, είχαν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν μια αξιόλογη θεατρική παράσταση του Αντρέα Αραούζου. Το πολυδιαβασμένο βιβλίο του σπουδαίου συγγραφέα Αντουάν ντε Σαιντ-Εξυπερύ, πάντα εντυπωσιάζει με τα βαθυστόχαστα νοήματά του που αν και θεωρείται παιδικό βιβλίο, απευθύνεται σε όλους.

Η υπόθεση του έργου έχει ως εξής: ο αφηγητής πέφτει με το αεροπλάνο του στην έρημο μετά από μηχανική βλάβη. Εκεί συναντά ένα ασυνήθιστο παιδί, τον Μικρό Πρίγκιπα με τον οποίον γνωρίζονται και γίνονται φίλοι. Ο αφηγητής μαθαίνει πολλά από τον καινούργιο του φίλο. Ο μικρός πρίγκιπας του διηγείται την επίσκεψή του σε άλλους πλανήτες, όπου υπάρχουν άνθρωποι ματαιόδοξοι αλλά και κάποιοι περισσότερο «ανθρώπινοι». Τα μηνύματα του βιβλίου εμπεριέχονται στις ατάκες που βγαίνουν από το στόμα της αλεπούς προς τον μικρό Πρίγκιπα: «Ο χρόνος είναι το κλειδί προς την εμπιστοσύνη, τη φιλία και την οικειότητα». «Μόνο με την καρδιά βλέπεις καλά. Την ουσία, τα μάτια δεν τη βλέπουν».

Τα γεγονότα, τα πρόσωπα και τα πράγματα για τα οποία μιλά ο μικρός πρίγκιπας είναι συμβολισμοί από τη ζωή του συγγραφέα. Το τριαντάφυλλο συμβολίζει τη γυναίκα του και η αλεπού τον φίλο του, αφού μετά από την διαδικασία της εξημέρωσης έγιναν φίλοι. Στο ταξίδι του ο Μικρός Πρίγκιπας γνώρισε πολλούς ανθρώπους με διαφορετικές προσωπικότητες που συναντά ο κάθε άνθρωπος κατά την διάρκεια της ζωής του. Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι συμβολίζει το ταξίδι όλων εμάς των μαθητών προς την ωρίμανση και την επίγνωση ότι οι άνθρωποι που θα περάσουν από τη ζωή μας επηρεάζουν θετικά ή αρνητικά τον καθένα μας.

Ήταν μια αξέχαστη εμπειρία για όλους τους μαθητές, γιατί ήταν γεμάτη με πολλά διδάγματα ζωής!

Έλενα Σοφοκλέους Α5
Ηλέκτρα Ελευθεριάδου

Επισκέψεις πατριδογνωσίας

Στις 25 Ιανουαρίου 2015 πραγματοποιήσαμε μια εκπαιδευτική επίσκεψη στο διαμέρισμα του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου και ακολούθως στο Βυζαντινό Μουσείο και στο Μουσείο Αγώνος. Το διαμέρισμα του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου εντυπωσιάζει τον επισκέπτη λόγω της απλότητάς του. Το κρεβάτι, στο οποίο απεβίωσε, βρίσκεται ακόμα εκεί και προκαλεί συναισθήματα συγκίνησης και δέους. Ένα μικρό σαλονάκι, στο οποίο περνούσε τον ελεύθερό του χρόνο ακούγοντας ράδιοφωνο, βρίσκεται έξω από το δωμάτιό του. Λίγο πιο πέρα βρίσκεται η βιβλιοθήκη του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου, όπου τώρα υπάρχουν προσωπικά αντικείμενα και δώρα που είχε πάρει ως πρόεδρος της Δημοκρατίας.

Μετά από το διαμέρισμα του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου επισκεφθήκαμε το Βυζαντινό Μουσείο, με τις υπέροχες βυζαντινές εικόνες ανεκτίμητης αξίας. Συγκίνηση μας προκάλεσαν οι τοιχογραφίες της Εκκλησίας της Παναγίας Λυθράγκωμης, τις οποίες κατάφερε η Εκκλησία της Κύπρου να επαναπατρίσει μετά την αρπαγή τους από Τούρκους αρχαιοκάπηλους, τα χρόνια που ακολούθησαν την τουρκική εισβολή του 1974.

Ολοκληρώσαμε την επίσκεψή μας με το Μουσείο Αγώνος. Εκεί είδαμε προσωπικά αντικείμενα αρκετών ηρώων του 1955-59. Η μικρή ταινία που παρακολουθήσαμε, μας έκανε να νιώσουμε υπερηφάνεια για τους ήρωές μας και τους αγώνες τους!

Δέσποινα Κωνσταντινίδου Β1

Ζω χωρίς εξαρτήσεις

Το σχολείο μας φέτος είχε την τύχη να επιλεγεί μεταξύ άλλων γυμνασίων για να συμμετάσχει στο 151ο Μαθητικό Σεμινάριο Αγωγής Υγείας ενάντια στις ουσίες εξάρτησης. Από κάθε σχολείο έλαβαν μέρος έξι μαθητές, ένας από κάθε τμήμα της Β' τάξης και είχα τη χαρά να είμαι κι εγώ μία από αυτούς. Το σεμινάριο έλαβε χώρα στο ξενοδοχείο "Ρόδον" στον Αγρό και διήρκεσε δύο ημέρες. Στα πλαίσια αυτού του διήμερου πραγματοποιήθηκαν έξι συναντήσεις. Αρχικά συναντηθήκαμε όλοι σε μια αίθουσα και γνωριστήκαμε με τους μαθητές και τους καθηγητές των σεμιναρίων. Στα σεμινάρια που ακολούθησαν μιλήσαμε κυρίως για τις ουσίες εξάρτησης καθώς και για διάφορα άλλα θέματα που απασχολούν τους εφήβους. Μερικά από τα ερωτήματα που μας απασχόλησαν ήταν το πώς μπορεί κάποιος να οδηγηθεί στις εξαρτησιογόνες ουσίες, πώς μπορούμε εμείς να τις αποφύγουμε και για το αν μπορούμε να βοηθήσουμε τους ανθρώπους να σταματήσουν να είναι εξαρτημένοι από αυτές. Επίσης προβληματιστήκαμε για τη διαφορετικότητα του καθενός, για το αν θα μας αποδεχτούν οι άλλοι στην κοινωνία, για την ακραία συμπεριφορά των εφήβων αλλά και για τα συναισθηματικά τους διλήμματα.

Νιώθω πολύ τυχερή που είχα την ευκαιρία να λάβω μέρος σε αυτά τα σεμινάρια. Εκεί έκανα πολλές καινούριες γνωριμίες και άρχισα γρήγορα να πιάνω φίλιες με τα παιδιά των άλλων σχολείων. Με εξέπληξε ιδιαίτερα και με έκανε να νιώσω ενεργό μέλος στην όλη προσπάθεια το γεγονός ότι τα σεμινάρια δεν γίνονταν μόνο με ομιλίες των καθηγητών αλλά συμμετείχαμε όλοι οι μαθητές, ο καθένας με τον δικό του ξεχωριστό τρόπο, στις συζητήσεις που είχαμε με τους καθηγητές μας. Αυτή η εμπειρία ήταν κάτι το μοναδικό, που δεν θα ξεχάσω ποτέ. Μακάρι να υπάρξουν κι άλλες ευκαιρίες συμμετοχής μου σε παρόμοια σεμινάρια. Δε θα τις έχανα με τίποτα.

Αλεξάνδρα Προύντζου Β2

Χτίζοντας «παλάτια» στην άμμο

Μια υπέροχη Παρασκευή, στις 21/11/14, ομάδα μαθητών του σχολείου μας συνοδευόμενοι από τον αναπληρωτή καθηγητή της Τέχνης, ξεκίνησε με προορισμό την πανέμορφη παραλία των Φοινικουδών στη Λάρνακα με σκοπό να συμμετάσχουμε στο πρόγραμμα «Γλυπτική στην άμμο».

Ο καιρός ήταν ακόμα ζεστός και έτσι όλοι φορέσαμε τα καλοκαιρινά μας και γεμάτοι κέφι για δημιουργία κινήσαμε για τη Λάρνακα. Κατά την διάρκεια της διαδρομής κάναμε νέες γνωριμίες με παιδιά από άλλα σχολεία, ακούσαμε μουσική, βγάλαμε "selfies" και κάναμε προετοιμασίες για το γλυπτό που θα φτιάχναμε στην άμμο. Είναι αλήθεια, όλοι είχαν υπέροχες και πρωτότυπες ιδέες και ευτυχώς όλων ήταν διαφορετικές. Το ίδιο πρωτότυπη ήταν και η δική μας!

Φτάνοντας στην Λάρνακα, όμως, δεν είχαμε και το καλύτερο κλωσόρισμα από τον καιρό. Τα μαύρα, αναστατωμένα σύννεφα, πηγαινοέρχονταν ανήσυχια στον ουρανό, καθρε-

φτίζοντας το μουντό χρώμα τους στην ανταριασμένη θάλασσα. Τίποτα δεν ήταν δυνατό να μας σταματήσει.

Φτάνοντας στην παραλία, διαλέξαμε ένα σημείο στην άμμο, βγάλαμε τα κουβαδάκια μας και με την μουσική να παίζει, αρχίσαμε να χτίζουμε το καβούκι της χελώνας μας. Δυστυχώς, την προσπάθειά μας διέκοψε ο άστατος καιρός. Μετά από λίγο, οι πρώτες σταγόνες άρχισαν να μας πιτσιλίζουν. Ήμασταν, ήδη στα μισά του γλυπτού, αλλά οι σταγόνες μετατράπηκαν σε καταιγίδα που αγρίευε με το λεπτό και έτσι άρχισαν όλοι να απομακρύνονται από τη θάλασσα. Μείναμε τελευταίοι στην παραλία κι όταν τελικά αποφασίσαμε να εγκαταλείψουμε το γλυπτό, κατευθυνθήκαμε προς το μόνο καταφύγιο που μπορούσαμε να σκεφτούμε, το αγαπημένο μας ταχυφαγείο!

Όταν σε λίγο τη θέση του κατάμαυρου και αναστατωμένου ουρανού πήρε ένας καταγάλανος και καθαρός ουρανός, με λαμπερό ήλιο, κατευθυνθήκαμε προς το γλυπτό μας και το

τελειποιήσαμε... Παρόλο που δεν ήταν το καλύτερο, το χαρήκαμε μέσα από την καρδιά μας. Αυτό έχει σημασία... έτσι δεν είναι;

Δημήτρης Χαραλάμπους Γ4

Σώπασε κυρ δάσκαλε κι άσε μας να απολαύσουμε το χιόνι

“Άσπρη μέρα είδε επιτέλους το σχολείο μας σήμερα...”

Ημέρα Πέμπτη, ίδια κι όμοια σαν όλες τις υπόλοιπες. Πίσω στο σχολείο, παρέα με τα θρανία, τους φορτωμένους πίνακες, με τα βιβλία, τα διαγωνίσματα, τους προσιτούς κι απρόσιτους καθηγητές, τους υπάκουους κι ανυπάκουους μαθητές...

Η ιστορία επαναλήφθηκε. Το κουδούνι είχε χτυπήσει ακόμη μια φορά για την επιστροφή στην τάξη. Αυτή τη φορά, για πρώτη κι ίσως τελευταία φορά, οι τάξεις αντί να γεμίσουν με το πλήθος των μαθητών, άδειαζαν κι από τους λιγοστούς καθηγητές που υπάκουσαν στον ήχο του κουδουνιού. Χιόνι! Σπάνιο, αδύνατο, όμως αληθινό! Οι πλείστοι πίστευαν πως κάποιο θαύμα συνέβαινε, έτσι ώστε να υποχωρήσουν οι καθηγητές και να δεχτούν την ιδέα του να μην πραγματοποιηθεί το μάθημα. Απ’ την άλλη, υπήρχαν διαφορετικές ερμηνείες οι οποίες δικαιολογούσαν την κατάσταση... Ό,τι και να ‘τανε πάντως, κατόρθωσε να αλλάξει τη ροή της συνηθισμένης, καθημερινής ρουτίνας.

Μια ξεχασμένη εικόνα ονειρεμένης μαγείας ξετυλίχτηκε υπερήφανα μπροστά στα μάτια όλων μας. Σαν ένας υπέροχος καμβάς με χρώματα μαγικά κι απίστευτα. Στ’ αλήθεια ήταν κάτι το πραγματικό. Το σχολείο ντύθηκε στα λευκά! Φωνές από πίσω, μπροστά, δεξιά κι αριστερά. Φωνές γεμάτες αθωότητα. Ενθουσιασμός, χαμόγελα, λευκό, μαγικό... Κάτι το απρόσμενο...

Οι καθηγητές μάς έλεγαν να επιστρέψουμε στην τάξη. Κανείς όμως δεν φάνηκε πως ήθελε να χάσει τέτοια στιγμή, για να «φυλακιστεί» μέσα σε τέσσερις τοίχους και να κάνει μάθημα. Κι εμείς όλοι οι μαθητές, μπαινοβγαίναμε στις τάξεις, ζητώντας, σχεδόν εκλιπαρώντας τους καθηγητές να μας επιτρέψουν, να μας δώσουν άδεια για να απολαύσουμε

τη μαγική στιγμή...«Σώπασε κυρ δάσκαλε κι άσε μας το όνειρο να ζήσουμε!»

Η Διευθύντρια έδωσε την συγκατάθεσή της και επιτέλους το λευκό πανηγύρι απελευθερώθηκε από τις ενοχές μας! Σε κλάσματα δευτερολέπτου ένα τεράστιο κύμα από μαθητές ξεχύθηκε μέσα στην αυλή του σχολείου. Προφανώς, κανείς δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του! Το κάθε δευτερόλεπτο γινόταν όλο και πιο μαγικό, όλο και πιο αληθινό.

...«Όλοι μαζί να βγάλουμε μια selfie...!»

Με τα κινητά στα χέρια προσπαθούσαν να απαθανατίσουν αυτή τη μαγική στιγμή. Μια φορά στα χίλια χρόνια βλέπεις χιόνι στη Λευκωσία. Επομένως, δικαιολογημένη η χρήση της τεχνολογίας. Όμως τα κινητά άρχισαν να εξαφανίζονται σιγά σιγά, αφού κανείς δε φάνηκε να ξέχασε πως τα μάτια είναι η καλύτερη φωτογραφική μηχανή που υπάρχει!

Η δροσερή πνοή του ανέμου έφερε κρυστάλλινο κύμα από νιφάδες χιονιού και μας συνεπήρε μαζί του. Ένα άλλο κύμα ερχόταν και στόλιζε με τις κρυστάλλινες χιονονιφάδες το σκηνικό...

Η μαγεία της φύσης «ελευθέρωσε» τους μαθητές απ’ την πληκτική φυλακή της μονοτονίας και της κούρασης. Πέρα-

σε σχετικά αρκετή ώρα χωρίς μαθητές στις τάξεις καθώς επίσης χωρίς τα παράπονα των καθηγητών. Το κουδούνι χτύπησε για ακόμη μια φορά και αυτό ένα πράγμα σήμαινε... Το όνειρο είχε φτάσει πλέον στο τέλος του.

«Στις τάξεις σας παιδιά!» Και οι μαθητές κουβαλώντας ανάμεικτα συναισθήματα βάδιζαν προς τις τάξεις τους. Πόσο θα θέλαμε να ξαναζήσουμε μια τέτοια στιγμή σαν κι αυτή! Η μαθητική ζωή πάντοτε κουβαλά μαζί της δύσκολες στιγμές, στιγμές άγχους κι αγωνίας, αλλά και στιγμές, τις οποίες κανείς δε θα ξεχάσει ποτέ, όπως το σημερινό περιστατικό. Μπορεί το σχολικό περιβάλλον να προκαλεί αρνητικά συναισθήματα σε πολλούς μαθητές αλλά πάντοτε ευχάριστες και μοναδικές στιγμές τους «επιβραβεύουν» για την αντοχή και τη δύναμή τους...

Νάγια Χριστοδούλου Β΄3

Όταν το σχολείο βγάλει καπνούς....

Η μέρα της Τσικνοπέμπτης είναι πάντοτε μια διαφορετική μέρα, σε όλα τα σχολεία. Είναι μια μέρα χαλάρωσης και διασκέδασης, αφού σηματοδοτεί το δεκαήμερο της Αποκριάς. Από μέρες εμείς οι μαθητές της πρώτης τάξης σκεφτόμασταν πώς θάναη Τσικνοπέμπτη στο Γυμνάσιο. Πώς θα μπορούσε να οργανωθεί ένα τόσο μεγάλο φαγοπότι στο σχολικό χώρο;

Από νωρίς οι γονείς, μέλη του Συνδέσμου Γονέων του σχολείου μας και οι καθηγητές μας άρχισαν να ψήνουν τα παραδοσιακά εδέσματα της μέρας: σουβλάκια, λουκάνικα, χαλούμια στα κάρβουνα και να ετοιμάζουν τις πίττες και τις σαλάτες. Οι μυρωδιές μας τρύπησαν τη μύτη, καθώς ήμασταν όλοι οι μαθητές στις τάξεις για μάθημα. Κάποια τμήματα, όπως μάθαμε, έγραψαν και διαγωνίσματα... Αν είναι δυνατόν, με τόσες μυρωδιές πώς μπορούσε κανείς να ‘χει το νου του στο γραπτό; Με το χαρακτηριστικό χτύπημα του κουδουνιού μαζεuthήκαμε στην αίθουσα πολλαπλής χρήσης και παρακολουθήσαμε παραδοσιακά παιχνίδια που οργάνωσαν μαθητές και μαθήτριες. Παρόλο που διστάζαμε στην αρχή, μετά όλοι λάβαμε μέρος σ’ αυτά. Στη συνέχεια όλοι βοηθήσαμε να στηθούν τα τραπέζια και οι καρέκλες στην αυλή. Τέτοια οργάνωση δεν είχα ξαναδεί! Σε δυο ώρες κάθε τμήμα πήγαινε για σερβίρισμα. Όλοι οι μαθητές κάθονταν σε παρέες και απολάμβαναν το φαγητό, συζητώντας και γελώντας με τους καθηγητές τους. Μας δόθηκε η ευκαιρία να τους γνωρίσουμε και εκτός της αίθουσας διδασκαλίας, να δούμε μια άλλη πλευρά της προσωπικότητάς τους. Ήταν όλοι χαλαροί και χαρούμενοι, ακόμα και οι πιο αυστηροί...

Ικανοποιημένοι από το φαγοπότι και τις ανέμελες ώρες που περάσαμε στο σχολικό χώρο, βοηθήσαμε στην καθαριότητα. Καθώς επέστρεφα στο σπίτι με το λεωφορείο, σκεφτόμουν τις συζητήσεις με τους καθηγητές και τα αστεία της παρέας των φίλων μου. Το χιούμορ είναι αλήθεια απαραίτητο στη ζωή... Η μέρα αυτή μας έδωσε την ευκαιρία να γεμίσουμε τις μπαταρίες μας για το επόμενο τετράμηνο που ακολουθεί και να νιώσουμε εμείς οι μαθητές της Α΄ τάξης, πως ανήκουμε πια στη μεγάλη ομάδα του Γυμνασίου Μακεδονίτισσας!

Μαργαρίτα Χαλαλάμπους Α6

Στοχεύοντας το αδύνατο

Ακόμα κι αν διαθέτεις ένα μεγάλο ταλέντο, δεν έχεις εξασφαλίσει την επιτυχία, γιατί αυτός ο πολυπόθητος στόχος χρειάζεται τρομερή επιμονή και αστείρευτη θέληση. Είναι σημαντικό να προσπαθείς και να παραμένεις αισιόδοξος, όταν κάτι φαντάζει αδύνατο, όταν η λογική σου λέει να σταματήσεις ακόμα κι όταν η ζωή φέρει τα πάνω κάτω.

Αυτό το μάθημα ζωής ήθελε να μας διδάξει ο αγαπημένος μας καθηγητής, Μάριος Στυλιανού, στην επίσκεψή μας στο Ολυμπιακό Σκοπευτήριο Λάρνακας. Αρχικά, ο πρωταθλητής σκοποβολής μάς ξενάγησε και έδωσε την ευκαιρία σε όλους τους μαθητές της τρίτης τάξης και τους καθηγητές που τους συνόδευαν, να ρίξουν βολές. Οι περισσότεροι δοκίμασαν ενθουσιασμένοι αλλά κατάλαβαν πόσο απαιτητικό άθλημα είναι και πόση συγκέντρωση απαιτείται. Ο κύριος Μάριος, λάτρης κυνηγιού και άριστος σκοπευτής, απέδειξε πόσο εύκολα μπορούν να δείχνουν τα δύσκολα πράγματα, όταν υπάρχει θέληση και αγάπη γι’ αυτό με το οποίο καταπιάνεσαι. Παρά την αναπηρία του, ο καθηγητής έριξε με τη σειρά του αρκετές βολές με εξαιρετικές επιδόσεις και όλοι μας θαυμάσαμε τη δύναμη της ψυχής του.

Απ’ τους ανθρώπους δε λείπει η δύναμη, λείπει η θέληση. Όσοι χαμογελούν στις δύσκολες στιγμές και δεν λυγίζουν πρέπει να είναι παραδείγματα προς μίμηση για όλους εμάς. Είναι ζωντανές αποδείξεις πως κανένα εμπόδιο δεν είναι απροσπέλαστο, επειδή όπου υπάρχει ένα θέλω, υπάρχει κι ένας δρόμος.

Κωνσταντίνα Τσεκουρούνα Γ2

Ευγένιος Τριβιζάς, Ένας σύγχρονος παραμυθάς

Ο σπουδαίος συγγραφέας παιδικών και νεανικών βιβλίων Ευγένιος Τριβιζάς επισκέφθηκε την Κύπρο τον Νοέμβριο του 2014. Η επίσκεψή του κ. Τριβιζά στην Κύπρο εντασσόταν στα πλαίσια της προώθησης της υπέροχης έκθεσής του « Από τη Φρουτοπία στο νησί των πυροτεχνημάτων» που φιλοξενήθηκε στο Πολιτιστικό Ίδρυμα της Τράπεζας Κύπρου στη Φανερωμένη.

Ο Ευγένιος Τριβιζάς πέρασε τρεις γεμάτες μέρες με τους άπειρους θαυμαστές του στη χώρα μας. Τα εγκαίνια της έκθεσης τέλεσε ο Υπουργός Παιδείας και Πολιτισμού στις 21 Νοεμβρίου 2014. Την επόμενη μέρα αφηγήθηκε ο ίδιος προσωπικά στα παιδιά παραμύθια του, στα πλαίσια δύο παραστάσεων. Παρόλο που στην συγκεκριμένη εκδήλωση έγινε το αδιαχώρητο, ο συγγραφέας αντάμειψε την αγάπη του κόσμου με πολύ σεβασμό, αφού έμεινε μέχρι τις δέκα το βράδυ να υπογράφει autóγραφα και να συνομιλεί με όλα τα παιδιά και τους μεγάλους που παρευρέθηκαν στην εκδήλωση.

Την τρίτη μέρα της επίσκεψής του ο Ευγένιος Τριβιζάς έδωσε μια μοναδική ομιλία στην αίθουσα εκδηλώσεων της Τράπεζας Κύπρου στην Αγία Παρασκευή, με θέμα «Ο ρόλος της φαντασίας στο εκπαιδευτικό σύστημα, την επιχειρηματική πρόοδο και την επιχειρηματική καινοτομία». Η αίθουσα της διάλεξης ήταν κατάμεστη με κόσμο, κυρίως εκπαιδευτικούς, γονείς και παιδιά που μεγαλώνουν μέσα από τον φανταστικό κόσμο που προσφέρει ο Ευγένιος Τριβιζάς με τα παραμύθια του. Ο κ. Τριβιζάς ανέπτυξε το διαχρονικό πρόβλημα της έλλειψης φαντασίας στο εκπαιδευτικό σύστημα. Ξεκίνησε την παρουσίασή του πολύ δυναμικά με σκηνές από έργο βασισμένο στο βιβλίο του Κάρολου Ντίκενς, «Δύσκολοι Καιροί», και συγκεκριμένα το κεφάλαιο «Η Σφαγή των Νηπίων» όπου παρουσιάζει τον κακό και δύστροπο διευθυντή ενός σχολείου της εποχής (1850) να εξηγεί στα παιδιά το εκπαιδευτικό σύστημα με δεδομένα και αριθμούς μόνο! Στη συνέχεια αναφέρθηκε στην περίπτωση μιας βιβλιοθήκας στην Αμερική, η οποία αγωνίστηκε για την απόσυρση του βιβλίου του Frank Baum «Ο Μάγος του Οζ», γιατί θεωρούσε ότι η πολλή φαντασία του θα έκανε ζημιά στα παιδιά.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΕΣ ΠΡΩΤΙΕΣ

Το σχολείο μας συμμετέχοντας στον Παγκύπριο Διαγωνισμό «Δράση για την ενέργεια» 2013-14 που διοργάνωσε το Επιστημονικό Τεχνικό Επιμελητήριο Κύπρου (ΕΤΕΚ) και ο Σύνδεσμος Καθηγητών Σχεδιασμού και Τεχνολογίας κέρδισε το 2ο Βραβείο.

Οι μαθητές Σοφοκλής Κυριάκου Γ3, Δημήτρης Μαννούρης Γ3 και Θεόδουλος Παρπούνας Γ1, υπό την καθοδήγηση των καθηγητών Σχεδιασμού και Τεχνολογίας Λευτέρη Αθηνοδώρου και Αντρέα Λοΐζου κατασκεύασαν τη «Μηχανή που λειτουργεί με τη χρήση ηλιακής ενέργειας για διαχωρισμό μεταλλικών υλικών από άλλα υλικά και κατανομή τους σε διάφορες ποσότητες».

Επίσης, το σχολείο μας συμμετείχε στον Παγκύπριο Μαθητικό Διαγωνισμό για θέματα Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας (Α.Π.Ε.) και Εξοικονόμησης Ενέργειας της Υπηρεσίας Ενέργειας του Υπουργείου Εμπορίου, Βιομηχανίας και Τουρισμού 2014 και κέρδισε το 1ο Βραβείο.

Οι μαθητές του σχολείου μας Άννα Γρηγορίου, Ελένη Γεωργίου, Πέτρος Έλληνας, Μάριος Καταλάνος και Θεόδωρος Παναγιώτου με το συντονισμό των καθηγητών Σχεδιασμού και Τεχνολογίας Αντρέα Λοΐζου και Λευτέρη Αθηνοδώρου έκαναν μελέτη και κατασκευή με θέμα «Η χρήση των Α.Π.Ε. σήμερα, είναι η ζωή για το αύριο».

Οι απονομές των πιο πάνω βραβείων έγιναν κατά τη διάρκεια της φετινής Σχολικής Χρονιάς 2014-15

Επιμένω κυπριακά!

Η πολιτιστική κληρονομιά της κάθε χώρας είναι μοναδική και αναντικατάστατη. Γι' αυτό το λόγο ο κάθε λαός πρέπει να προστατεύει τις παραδόσεις του τόπου του μέσα από το πέρασμα των χρόνων, έτσι ώστε αυτές να παραμείνουν αναλλοίωτες καθώς επίσης και να παραδοθούν στις επόμενες γενιές. Μπορεί η Κύπρος γεωγραφικά να είναι ένα μικρό νησί και να το κατέκτησαν πολλοί κατακτητές, δεν έπαψε όμως να θυμάται τα ήθη και τα έθιμά του. Ένα κομμάτι της κυπριακής παράδοσης είναι και τα προϊόντα του νησιού. Αυθεντικά προϊόντα από διαλεγμένα υλικά που προσφέρουν στον καταναλωτή μια ξεχωριστή και μοναδική γευστική εμπειρία. Προϊόντα όπως είναι τα λουκούμια, το παστέλι, ο σιουτζιούκος και το κιοφτέρι. Επίσης, σε μια

περίοδο οικονομικής κρίσης, σε μέρες όπου το ποσοστό της ανεργίας αυξάνεται επικίνδυνα, με πρώτα θύματα τους νέους ανθρώπους, θα πρέπει ο καθένας από εμάς να κάνει τη δική του προσπάθεια, ώστε να διασωθούν όσο το δυνατόν περισσότερο τα κυπριακά προϊόντα για την καταπολέμηση της ανεργίας.

Στα πλαίσια του μαθήματος του μαθήματος Οικιακής Οικονομίας/Αγωγής Υγείας οι μαθητές/τριες της Γ' τάξης, με τη βοήθεια της καθηγήτριάς τους κας Δροσουλάς Λαβίθη δημιούργησαν διάφορες εργασίες και κατασκευές, με σκοπό την προώθηση της αγοράς των Κυπριακών προϊόντων με θέμα: «Επιλέγω Κυπριακά». Οι μαθητές/τριες επέλεξαν ένα κυπριακό παραδοσιακό τρόφιμο που πιστεύουν ότι

Ο κ. Τριβιζάς με πολλή ζωντάνια και απίστευτο χιούμορ μας έδωσε πάρα πολλά παραδείγματα από όπου φαίνεται ότι η χρήση της φαντασίας σε όλους τους τομείς της ζωής μας είναι πολύ σημαντική. Δύο από τα παραδείγματα που ανέφερε ο συγγραφέας και μου έκαναν ιδιαίτερη εντύπωση ήταν το γεγονός ότι όταν ο Φλέμιγκ προσπαθούσε να ανακαλύψει την πενικιλίνη, συνήθιζε να ζωγραφίζει μπαλαρίνες και ότι η ιδέα της ρομποτικής χειρουργικής ξεκίνησε από ένα βιβλίο κόμικς.

Το συγγραφικό ταλέντο του Ευγένιου Τριβιζά είναι σε όλους γνωστό και αδιαφιλονίκητο. Η απλότητα, η σεμνότητα και η αμεσότητα στην επικοινωνία του όμως είναι κάτι που πρέπει να το βιώσεις από κοντά για να το καταλάβεις. Νιώθω πολύ τυχερή που είχα την ευκαιρία να παρευρεθώ στη διάλεξή του και σίγουρα από την αίθουσα διαλέξεων της Τράπεζας Κύπρου βγήκα πολύ πλουσιότερη... σε γνώσεις εκείνη την Κυριακή το απόγευμα!

Έλλη Στυλιανού Β6

ΓΙΝΟΜΑΙ ΚΙ ΕΓΩ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

Στα πλαίσια του μαθήματος Οικιακής Οικονομίας/Αγωγής Υγείας, οι μαθητές/τριες μαθαίνουν για την έννοια του εθελοντισμού, και πώς ο εθελοντισμός συνδέεται με την αλληλεγγύη και την ανιδιοτελή προσφορά. Ενόψει της φετινής Εβδομάδας Εθελοντισμού, η οποία κάθε χρόνο πραγματοποιείται μεταξύ 1-8 Δεκεμβρίου, οργανώσαμε με το τμήμα Γ3 του σχολείου μας επίσκεψη στον Παγκύπριο Σύνδεσμο Συγγενών Καρδιοπαθειών Εφήβων και Ενηλίκων, όπου οι μαθητές/τριες στήριξαν την εκστρατεία «100,000 Ευχές» για την ενίσχυση του ιατρικού τους ταμείου, ζωγραφίζοντας κάρτες με ευχές και προσφέροντας το ποσό των 50 ευρώ.

Το τμήμα μας είχε την ευκαιρία να επισκεφτεί τον Σύνδεσμο Συγγενών Καρδιοπαθειών Εφήβων και Ενηλίκων της Κύπρου για να βοηθήσει με διάφορες εθελοντικές δραστηριότητες αλλά και με οικονομική ενίσχυση τους πάσχοντες με εκ γενετής καρδιοπάθειες, αλλά και να τους εμπνεύσει με ευχές. Ήρθε στο σχολείο μας η Πρόεδρος του Συνδέσμου ΑCHDAC Κατερίνα Παπαδοπούλου και μας διαφώτισε για αυτές τις ασθένειες όπως και για το πρόγραμμα «100.000 Ευχές». Στη συνέχεια ζωγραφίσαμε ο καθένας ξεχωριστά τις κάρτες με τις ευχές μας για αυτούς που πάσχουν από τις ασθένειες. Όλοι μαζί παρέα τοποθετήσαμε τις κάρτες μας στους τοίχους του Συνδέσμου, και στολίσαμε το Χριστουγεννιάτικο τους δέντρο.

Νιώθω μεγάλη ικανοποίηση που είχα την ευκαιρία να προσφέρω και να βοηθήσω αυτά τα παιδιά που έχουν μεγάλη ανάγκη, ειδικά τις μέρες των Χριστουγέννων, μέρες αγάπης και αλληλοβοήθειας και που έμαθα για τα διάφορα προβλήματα που αντιμετωπίζουν αυτοί οι άνθρωποι.

Δημήτρης Χαραλάμπους Γ3

έχει πολλά πλεονεκτήματα έτσι ώστε να το προωθήσουν στην αγορά και να δημιουργήσουν μια εργασία/κατασκευή με την οποία να πείσουν τον κόσμο να το αγοράσει. Τα αποτελέσματα ήταν εκπληκτικά όπως φαίνεται και από τις φωτογραφίες της έκθεσης των εργασιών/κατασκευών τους.

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ ΜΝΗΜΕΣ

Δεν ξεχνώ... Ένα σύνθημα που συντρόφειψε δύο ολόκληρες γενιές κι αποτυπώθηκε στα σχολικά τετράδια όπως έχει αποτυπωθεί και στην ψυχή του κάθε Κύπριου. Θέλοντας όμως να δώσουμε σ' αυτό σάρκα και οστά, ο Καθηγητικός Σύλλογος του Γυμνασίου Μακεδονίτισσας σε συνεργασία με τα Μαθητικά Συμβούλια των δεκαοχτώ τμημάτων και το Κεντρικό Μαθητικό Συμβούλιο αποφάσισαν να το αποτυπώσουν και στις καρδιές και στις τάξεις των μαθητών της σχολικής χρονιάς 2014-2015.

Έτσι, κάθε πτέρυγα του σχολείου και κάθε τάξη πήραν την ονομασία τους από ένα κατεχόμενο μέρος του νησιού μας, για το οποίο, οι μαθητές συνέλεξαν πληροφορίες με στόχο να μάθουν για την κατεχόμενη γη τους. Επίσης στα πλαίσια ενδοσχολικού διαγωνισμού που προκηρύχθηκε κατά την περσινή σχολική χρονιά με θέμα: «Κύπρος. Δεν ξεχνώ», επιλέχθηκε μια ζωγραφική σύνθεση, την οποία απέδωσαν μαθητές του σχολείου μας σε τοίχο της εσωτερικής αυλής.

Με αυτό τον τρόπο, οι μαθητές, οι εκπαιδευτικοί και οι επισκέπτες του σχολείου μας, αναβιώνουμε καθημερινά στη μνήμη μας την κατεχόμενη, μοιρασμένη πατρίδα μας.

Η δημιουργία της αφίσας με την οποία συμμετέχουμε στο συγκεκριμένο διαγωνισμό δίνει το μήνυμα ότι η Κύπρος δεν έχει ξεχάσει και δεν πρόκειται να ξεχάσει. Οι πληγές της είναι ανοιχτές ακόμη (πρόσφυγες – εναπομείναντες εγκλωβισμένοι – αγνοούμενοι) και αιμάσσουν. Κάθε βδομάδα αναγνωρίζονται με την μέθοδο DNA τα οστά ενός ακόμη αγνοούμενου που θάβεται με τιμές, αλλά ο πόνος των δικών του που τον περιμέναν σαράντα χρόνια είναι ανεκκλήτος και απροσμέτρητος. Κάθε πλήγμα που μας πλήττει, π.χ. οικονομική κρίση, ηθική κρίση κ.λπ. μας βρίσκει περισσότερο τρωτούς, γιατί έχουμε υποστεί την ανείπωτη τραγωδία της εισβολής του 1974 με όλα τα θλιβερά της παρεπόμενα.

Δεν θα πάψουμε όμως να πιστεύουμε ότι για την Κύπρο, τους Κύπριους, την μακραίωνη ιστορία μας και το πολιτιστικό μας υπόβαθρο, ταιριάζει καλύτερη μοίρα και αξίζουμε

Στέφανος Κρίνου Β6 *συμμετοχή στον διαγωνισμό: « Δεν ξεχνώ... διεκδικώ... δημιουργώ)

πολύ περισσότερο από μια μοιρασμένη – διαιρεμένη πατρίδα!

Ας γίνει η αφίσα του Γυμνασίου μας ο διαυλος και το μέσον όλων αυτών των μηνυμάτων που επίσης πρεσβεύει το Εκπαιδευτικό πρόγραμμα: « Κύπρος 1974-2014: Δεν ξεχνώ... διεκδικώ... δημιουργώ» στον απανταχού και όπου γης Ελληνισμό.

Άνοιξαν τα οδοφράγματα ...

- Γιαγιά, άνοιξαν τα οδοφράγματα! Το λέει από το πρωί στις ειδήσεις. Εκατοντάδες είναι τα αυτοκίνητα που άρχισαν να συνωστίζονται στα σημεία ελέγχου. Ακούς, γιαγιά, μπορείς να πας στη Φιλιά! Μετά από τριάντα χρόνια μπορείς να δεις το χωριό σου! Μπορούμε να το δούμε μαζί! Η φωνή μου πνίγηκε κι έσβησε μέσα στον ενθουσιασμό. Κοίταξα μια τη γιαγιά που με κοιτούσε με μάτια απορημένα, έτοιμα να κλάψουν και μια τη μητέρα που απέφευγε να με κοιτάξει κρατώντας το βλέμμα της χαμηλωμένο, ανέκφραστο.

-Αλήθεια λες, έφυγαν οι Τούρκοι; Μπορούμε να πάμε να κατοικήσουμε στη Φιλιά;

Η ερώτηση της γιαγιάς με ξάφνιασε, την ένιωσα σαν χαστούκι στα πυρωμένα μάγουλά μου. Οι σκέψεις και τα λόγια άρχισαν να μπερδεύονται στο μυαλό μου.

- Να... μπορούμε να πάμε στο χωριό... Οι Τούρκοι δεν έφυγαν,... αλλά δε θα μας πειράξουν. Το διαβεβαίωσαν στα Ηνωμένα Έθνη... Θα έχουμε μαζί μας και την ταυτότητά μας.

- Να πάμε, αλλά να επιστρέψουμε... Η φωνή της γιαγιάς Μαρούλας, έσπασε από θλίψη αλλά και από μια απρόσμενη λαχτάρα. Μεγάλη Τετάρτη ήταν, και οι εκκλησιές του Προφήτη Ηλία και του Αγίου Γεωργίου την περίμεναν, βουβές, απροσκήνητες...

Έκλεισε για λίγο τα μάτια, κι όλος ο κόσμος πλημμύρισε με γιασεμιά και λεμονανθούς. Έγινε ένα με γιασεμιά και λεμονανθούς! Ρουφούσε άπληστα, να προλάβει να φυλακίσει μέσα της εκείνη τη μυρωδιά, πριν προλάβει κανείς να της την ξαναπάρει. Τα γονάτά της δεν την πονούσαν πλέον. Το βήμα της ελάφρυνε και βρέθηκε να βόσκει τις κασίκες της στον κάμπο της Κουτσάτζνης, δίπλα από τα λεμονόδεντρα της. Πόση πραότητα έκρυβαν τα μάτια εκείνων των ζώων! Για χρόνια αναρωτιόταν τι ν' απέγιναν και να τα τώρα που τρίβονταν στη χούφτα της, αποζητώντας το χάδι της. Άνοιξε το βήμα της για τις Αυκοελιές. Ήταν Απρίλης και τα σιτηρά στα χωράφια άρχιζαν να χρυσίζουν.

Τάχυνε το βήμα της. Βιαζόταν, έπρεπε να φτάσει στο σπίτι της. Έσπρωξε το κάγκελο. Τα κλαριά του γιασεμιού χάιδεψαν το πρόσωπο της καθώς έσκυψε να περάσει. Έκοψε ένα φυλλαράκι κι αφού το μύρισε το φύλαξε στον κόρφο της. Σταμάτησε μόνο για μια στιγμή για να χαιρετήσει τη Χρυστάλλα, τη γειτονοπούλα της, που το καλοκαίρι θα παντρευόταν και βιαζόταν να τελειώσει το σπίτι της. Πέρασε αργά απ' όλα τα δωμάτια. Μικρά, βαμμένα με μπλε μπογιά, μύριζαν πάστρα και καθαριότητα, όπως της άρεσε, όπως της έμαθαν να της αρέσει. Πάνω από το κρεβάτι της κρέμονταν τα στέφανα και παραδίπλα η νυφική της φωτογραφία.

Το βλέμμα της έψαξε για τα παιδιά. Τα βρήκε και τα πέντε, μικρά να παίζουν έξω στην αυλή. Τα μεγάλα αγόρια κυνηγούσαν τις κότες, ενώ οι μικρές έφτιαχναν κουλούρια με τη λάσπη. Σήκωσαν για μια στιγμή ανήσυχτα τα μάτια τους, φοβισμένα πως θα τα μάλωνε. Μα εκείνη γονάτισε δίπλα τους κι έσφιξε το χώμα στην παλάμη της. Ρίγησε..., αυτό το χώμα, δεν ήταν απλώς χώμα. Ήταν η ζύμη του κορμιού της, του μυαλού της, της καρδιάς της!

... Βιαστείτε, τα πρόσφυγόπουλα να μπουνε στη γραμμή για το συσσίτιο. Η μητέρα ένιωθε σαν χθες τη μυρωδιά του φρεσκοψημένου ρυζόγαλου να της γαργαλάει τη μύτη. Ένωθε στη γλώσσα της τη γλύκα του ρυζιού και την αφάδα της κανέλας. Όμως, αυτή η ξεχωριστή γραμμή, έκανε τα πόδια της να αρνούνται να προχωρήσουν. Μια ξεχωριστή γραμμή με

μουτράκια γελαστά που φορούσαν φθαρμένα παπούτσια και μπαλωμένη σχολική ποδιά. Κρύφτηκε κι ας λαχταρούσε εκείνο το κυπελάκι με το ρυζόγαλο. Δεν άντεχε τα βλέμματα των άλλων παιδιών με τις μοδάτες σχολικές τσάντες και τα αθλητικά παπούτσια. Ντράπηκε κι όταν η διευθύντρια την φώναξε με τα άλλα πρόσφυγόπουλα, για να της δώσει ρούχα: ένα μπλε φόρεμα με κεντημένο γιακαδάκι από τον Ερυθρό Σταυρό. Ντρεπόταν λες και από δικό της φταίξιμο βρέθηκε να κατοικεί σε μια ημιτελή πολυκατοικία, χωρίς νερό και ηλεκτρισμό. Ντρεπόταν και για τη μητέρα της που εργαζόταν τώρα ως καθαρίστρια κι εμφανιζόταν πάντα ατημέλητη, γερασμένη...

Σαν μωρό που ήταν, δεν είχε αναμνήσεις από την εισβολή. Δε θυμόταν τους βομβαρδισμούς, ούτε τους Τούρκους στρατιώτες να εισβάλλουν στο χωριό της. Θυμόταν, όμως, τα φαινομενικά συμπονετικά πρόσωπα να τους κλείνουν την πόρτα, την ώρα που τους ζητούσαν να ενοικιάσουν ένα σπίτι.

-Λυπάμαι, είστε πολλοί, πέντε παιδιά..., δεν κάνει για σας το σπίτι...

Για χρόνια έκρυβε μέσα της την ντροπή, που όσο ο χρόνος περνούσε μετατρεπόταν σταδιακά σε οργή. Μια οργή για όλους αυτούς που της στέρησαν την αξιοπρέπεία της. Όσες φορές της ζήτησαν να γράψει τον ορισμό για τον πρόσφυγα αυτή πεισματικά έγραφε: ο επαίτης, ο διακονιάρης, ο ψωμοζήτητης... Αυτόν που οι άλλοι από υποχρέωση πρέπει να θρέψουν, να ντύσουν, να φωτογραφίσουν...

Στα θρανία κατάφερε ν' ανακτήσει την αξιοπρέπεία της. Έσκυψε κι αφουγκράστηκε τον Έκτορα που βάδιζε στο σίγουρο θάνατό του, έχοντας γνώση του θανάτου του, τον Αυξεντίου, τους τόσους άλλους Λεωνίδες που η σκληρή μοίρα αυτού του τόπου γέννησε και όρισε να φυλάνε Θερμοπύλες. Ξενύχτησε δίπλα στο οδοφράγμα του Λήδρα Πάλλας τραγουδώντας 'Λογαριάσατε λάθος με το νου σας εμπόροι' κι έκλαψε τραγουδώντας το 'Μάνα μου Ελλάς'. Κι εκείνο το χωριουδάκι, η Φιλιά, με τα μικρά σπιτάκια του που ελάχιστα γνώρισε, σταδιακά μέσα της μεγάλωνε κι έγιναν οι δικές της Θερμοπύλες.

Αργότερα πώς έγινε, μεγάλωσε, σπούδασε, έπιασε δουλειά έχτισε δικό της σπίτι, πήρε καινούργιο αυτοκίνητο. Και κάπου εκεί μέσα στη γέννηση των παιδιών της αποξεχάστηκε, λαγοκοιμήθηκε... Και να την τώρα την ίδια της την κόρη, το σπλάχνο των σπλάχνων της, να της ζητά να ξαναγίνει επαίτης. Να σταθεί στην ουρά παρακαλώντας να δει εκείνη τη γη που δεν είναι μόνο χώμα, δέντρα και σπίτια... «'Ω χώματα της γης μου, που με λυτρώσατε απ' τη βαριά του ζώου πνοή!...»

Σήκωσαν το βλέμμα σχεδόν ταυτόχρονα και με κοίταξαν. Κι είχε μια τόση ομοφωνία και περηφάνια αυτό το βλέμμα που γράφτηκε μέσα στην ψυχή μου.

- Λοιπόν, αγάπη μου, εμείς θα περιμένουμε. Κι όσο περιμένουμε θα γνωρίσουμε και σ' εσένα τη γη μας...

(Αφιερωμένο στη γιαγιά και στη μητέρα μου, που μου άνοιξαν την ψυχή τους και σε όσους όρισαν στη ζωή τους να φυλάνε Θερμοπύλες.)

Μαρία Σιαμπί Β3

Συντάκτες: Ένας μεθιέρη/ τρία
από κάθε τμήμα (συνολική πλη-
ροφοσίον για κάθε κατεχόμενο
μέρος)

Μαρία Σιμμή Β3 (αφηγηματικό
κείμενο)
Ελένη Μουντη, Β.Δ Φιλολόγος
Ελισάβετ Κίκα, Φιλολόγος
Γιώργος Χατζηγιάννης, καθηγητής
Πληροφορικής.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ ΜΕ ΒΑΕΜΜΑ ΚΑΙ ΨΥΧΗ ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ

Μνήμη του λαού μου που σε λένε Αμμόχωστος, Μόρφου, Καρπασία, Κερύνεια... ΝΟΣΤΟΣ

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΜΝΗΜΗΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΗ ΓΗ ΜΑΣ

Η διαδρομή μέσα στους διαδρόμους του σχολείου, γνώριμη και φιλική. Περνώ από την κύρια είσοδο και με ανάλαφρο βήμα, γεμάτο προσδοκία, κατευθύνομαι στην τάξη μου. Προσπερνών την αίθουσα πολλαπλής χρήσεως. Το βλέμμα μου πέφτει στην μικρή ταμπελίτσα, που βρίσκεται κολλημένη στην πόρτα της. Το όνομα **ΟΑΝΗΠΛΙΑ** είναι γραμμένο με κεφαλαία γράμματα, όπως άλλωστε αρμόζει στο πιο δοξασμένο ιερό της αρχαίας Ελλάδας. Μπροστά στα μάτια μου ζωντανεύουν οι λέρειες, ντυμένες στα λευκά, να σκύβουν ευλαβικά ν' ανύψουν από τις αχτίνες του ήλιου τη φλόγα, που μέχρι σήμερα η λάμψη της φωτίζει την ψυχή και το μυαλό χιλιάδων ανθρώπων, έξω από τα

στενά γεωγραφικά σύνορα του ελληνισμού. Το προτεινόμενο χέρι με τη δάδα τρεμουλάζει ανεπαίσθητα... Κουράστηκαν, σκέφτηκα, τόσα χρόνια να ψάχνουν για συνεπιστές, 'ίσως γι' αυτό και τρύπωσαν σ' αυτό το μικρό Γυμνάσιο. 'ίσως, γι' αυτό και μας την τείνουν...

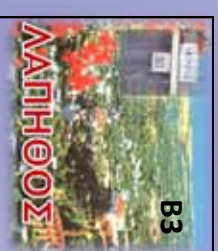
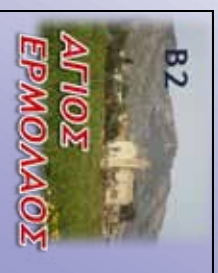
Στρίβω αριστερά και διασχίζω την κεντρική αυλή. Ανεβαίνω βιαστικά τα σκαλιά και φτάνω στον πρώτο όροφο. Με υποδέχεται ακόμη μια ταμπελίτσα. Βρίσκομαι στην πτέρυγα **ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΣ**, την τουρκοκρατούμενη πόλη μας, που βρίσκεται στο ανατολικό μέρος του νησιού. Η ταμπελίτσα μου φαίνεται μικρή, μια κι έπρεπε ν' αναγράφει

και Σδαλιμίνα. Γιατί τ' όνομα φανερώνει την ιστορία ενός τόπου, γιατί τ' όνομα διαφυλάσσει την ιστορία και την επιβίωση ενός τόπου! Και να σου μπροστά μου να ξεπηδούν από τα καρδιά ο Τεύκρος μαζί με τους συντρόφους του, αποδιωγμένος από τον πατέρα του τον Τελαμώνα γιατί δεν προστάτευσε στον Τρωικό πόλεμο τον αδελφό

του τον Αίαντα. Σ' αυτό το μικρό νησάκι ψάχνει για νέα πατριδα, ανοίγοντας το δρόμο για τους άλλους Έλληνες αποίκους που θα τον ακολουθήσουν.

Καμμένη πόλη... Γνώριμος ο κατακτητής. Δυο φορές σε κούρσισε. Στην πρώτη βρισκόσουν στα χέρια των Ενετών και για έντεκα μήνες αντιστεκόσουν, μέχρι να λείψουν όλα τα τρόφιμα, όλα τα

πολεμοφόδια και να παραδοθείς... Τη δεύτερη φορά, έπεσες σχεδόν αμαχητί, προδομένη... Μόνη τραγική φιγούρα, οι νόμιμοι κάτοικοί σου. Κι η αυτοσχέδια πινακίδα στερεωμένη στο συμπαιτόπλαγμα που σε περιστοιχίζει : «Ανοίξετε. Άφησα μέσα την ψυχή μου...»

Στρίβω αριστερά και κατευθύνομαι προς την τάξη μου. Προσπερνών τις αίθουσες Α4, Α5 και Α6 με τις αντίστοιχες ονομασίες: **ΛΕΥΚΟΝΟΙΚΟ, ΑΙΥΙΟΣ ΣΕΡΠΙΟΣ** και **ΑΚΑΝΘΟΥ**. Όλα τουρκοκρατούμενα

χωριά και κωμοπόλεις της επαρχίας Αμμοχώστου.

Σταματώ στο **ΛΕΥΚΟΝΟΙΚΟ**, για ν' ακούσω τον ποιητή Βασίλη Μιχαηλίδη να μου απαγγέλλει, να μου αναπερνώνει το ηθικό:

*Η Ρωμισούνη έν' φυλή συνοίκαιρη του κόσμου,
κανένας δεν εθρέθηκεν γαι να την-ι'ήλειψει,
κανένας, γιατί όκέπει την 'που τ' άψη ο Θεός μου.
Η Ρωμισούνη έν' να χαθεί, όντας ο κόσμος λείψει!*

Στον **ΑΙΥΙΟ ΣΕΡΠΙΟ** σταματώ να χαζέψω την κίνηση στους αλευρόμυλους. Φορτωμένα ζώα μεταφέρουν τους σάκους με το σιτάρι. Οι άντρες περμιένουν τη σειρά τους για ν' αλέσουν, κουβεντιάζονται.

Μια γυναίκα σταματά να μου προσφέρει φρεσκοψημένο ψωμί, ζυμωμένο στο χέρι. «*Μακρινή η διαδρομή που διάλαξες κόρη μου, μού λείει. Το ψωμί μας θα σε στεριώσει, θα σου δώσει τη δύναμη που χρειάζεσαι για το ταξίδι σου...*».

Κατευθύνομαι στην **ΑΚΑΝΘΟΥ**. Οι αχτίνες του ήλιου κάνουν τον τρούλο της εκκλησίας του Σωτήρος να φαντάζει χρυσός. Το τοπίο, όπως και σ' όλη τη διαδρομή μου, μαγευτικό, αντιπροσωπευτικό της κυπριακής ομορφιάς. Ρουφώ μυρωδιές και χρώματα.

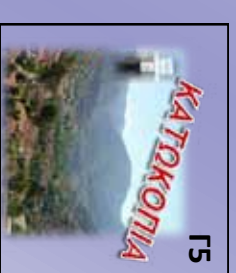
Αν μου ζητούσαν να φτιάξω την Κύπρο μας, δύο χρώματα θα διάλεγα. Θα στράγγιζα το πράσινο χρώμα από τα φύλλα της ελιάς και της

χαρουπιές και θα τα πάντρευα με το γαλάζιο από τον ουρανό και τη θάλασσα που ξεδιπλώνονται δίπλα μου, μέσα στην ψυχή μου...

Με το βλέμμα μου ψάχνω να βρω την όμορφη Ανθούσα που παντρεύεται. Μ' αυτή είναι κρυμμένη καλά μέσα στις αγκαθιές και περιμένει να φύγουν οι Σαρακηνοί για να ξεπροβάλλει και να σμίξει με τον καλό της.

«*Ακόμη λίγο, την ακούω να ψιθυρίζει, ακόμη λίγο και θα σε καλέσω στο γλέντι που θα γίνει...*»

Στρίβω αριστερά και φθάνω στην τάξη μου, Β3 ή αλλιώς **ΛΑΠΗΘΟΣ**. Η Λάπηθος ξεδιπλώνεται πανέμορφη, μπροστά στα μάτια μου, ακουμπισμένη στους πρόποδες του Πενταδάκτυλου. Διψώ! Τα χείλη μου στεγνώσαν από το ταξίδι. Σκύβω να ξεδιψάσω στο Κεφαλόβρουσο του σήμερα, μα δε βρίσκω νερό. Η μάνα-πιγή, που έδινε ζωή στον τόπο, που έθρεφε γενιές ανθρώπων κι έκανε τη γη να γεννοβολά, στέκει ασάλευτη στους νέους ιδιοκτήτες της. Δεν τους αναγνωρίζει. Τους ονομάζει καταπατητές, εισβολείς, εποίκους...

Το ταξίδι μου φτάνει στο τέλος. Μπαίνω στην τάξη για μάθημα. Χαμογελάω! Αυτό έχει αρχίσει από ώρα. Με μικρές ταμπελίτσες αναρτημένες σε πόρτες, Έτσι απλά...

Κλαίρη Αγγελίδου

«Η γυναίκα της Κύπρου έδωσε πάρα πολλά στον Αγώνα 55-59»

Συνέντευξη:
Νάγια Χριστοδούλου Β3
Κλειώ Χατζημάρκου Β3
Ελένη Ιωακείμ Β3
Μαρία Σιαμπή Β3

Τι σας ώθησε στο να εμπλακείτε στον απελευθερωτικό αγώνα του 55-59 και πώς αποφασίσατε να πάρετε μία τόσο ριψοκίνδυνη αλλά και τολμηρή απόφαση;

Όταν ήμουν μαθήτρια, η δική μας γενιά ζούσε τα χρόνια της Αγγλοκρατίας, η οποία μας πίεζε. Εγώ φοιτούσα στο γυμνάσιο της Αμμοχώστου, το οποίο υπαγόταν σ' ένα τμήμα παι-

δείας της Αγγλοκρατίας. Βλέπαμε την προσπάθειά τους να μας αφελληνίσουν κατά κάποιο τρόπο. Να μας οδηγήσουν προς τη δική τους μεριά. Εμείς ως μαθητές αντιδρούσαμε. Επιπλέον, όταν εγώ ήμουν έκτη τάξη είχε γίνει το δημοψήφισμα του 1950, που ο κόσμος ζητούσε την ένωση του νησιού μας με την Ελλάδα. Εγώ από τότε, αφού ήμουν η αρχηγός του σχολείου, είχα εμπλακεί σ' όλα αυτά τα θέματα. Ως μαθήτρες και μαθητές, κάθε φορά που οι Άγγλοι ανακοίνωναν κάτι, εμείς κάναμε διαδηλώσεις. Όταν πήγα στην Αθήνα για σπουδές, ενωθήκαμε όλοι μαζί οι φοιτητές και δημιουργήσαμε μία ομάδα, η οποία έγραφε για τα ήθη, τα έθιμα, την ιστορία της Κύπρου, ποίηση και μεταδιδόταν από εκπομπή της ΕΡΤ κάθε Πέμπτη. Απευθύνονταν οι Κύπριοι φοιτητές προς τους κατοίκους της Κύπρου. Αυτό μας έδινε κουράγιο και θάρρος, έτσι ώστε να αγωνιστούμε. Είχαμε λοιπόν αποφασίσει -μια ομάδα από δεκαεπτά φοιτητές και τρεις φοιτήτριες- να πάμε κάτω στην Κύπρο για να πολεμήσουμε. Ο κύριος Γιάννης Ιωαννίδης Χατζηπαύλος, ο οποίος ίδρυσε την εταιρεία ΚΑΡΗ (Κύπριοι Αγωνιστές Ριψοκίνδυνοι Ηγέτες), ανέλαβε την εκπαίδευσή μας. Γινόταν ειδική εκπαίδευση μέσα σε διάφορα σπίτια αφού τότε έπρεπε να κρυβόμαστε. Εκτελούσαμε σκοποβολή έξω από την Αθήνα. Φυσικά μάθαμε κάποια στοιχεία, δεν μπορούμε να πούμε ότι εκπαιδευθήκαμε άριστα. Κάποιοι όμως από τους φοιτητές κατέβηκαν για ένα διάστημα στην Κρήτη, όπου επισκέφθηκαν το σπίτι των Μπαντουβάδων, οι οποίοι ήταν Κρητικοί αγωνιστές, παλληκάρια, και εκπαιδεύτηκαν λοιπόν καλύτερα εκεί. Ξεκίνησε ο αγώνας της Ε.Ο.Κ.Α την 1η Απριλίου 1955 και στις 30-31 Απριλίου λάβαμε ένα μήνυμα από τον Διγενή για να πάνε οχτώ μέλη της ομάδας με σκοπό να λάβουν μέρος στον ανταρτοπόλεμο που ξεκινούσε. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και ο άντρας μου, με τον οποίο ήμασταν αρραβωνιασμένοι και σκοπεύαμε να παντρευτούμε αφού θα τελειώναμε τις σπουδές μας. Ήρθε και με βρήκε την ώρα που εγώ έκανα φροντιστήριο Λατινικών και μου ανακοίνωσε πως την επόμενη μέρα θα παντρευόμαστε. Έτσι Κυριακή 1η Μαΐου είχε γίνει ο γάμος μας, ο οποίος αποτέλεσε τον πρώτο μυστικό γάμο της Ε.Ο.Κ.Α., στο σπίτι που γινόταν η εκπαίδευσή μας. Τρεις μέρες μετά, ο σύζυγός μου, έφυγε και επέστρεψε στην Κύπρο. Το πνεύμα εκείνης της εποχής μάς ώθησε στον αγώνα, αφού οργανώσαμε όλοι διαδηλώσεις στην Αθήνα. Είχαμε και στήριξη από τους Έλληνες φοιτητές. Αυτό που θέλω να πω είναι πως ξεσηκωθήκαμε όλοι κι ήμασταν αποφασισμένοι. Αυτό το πνεύμα λείπει σήμερα. Εμείς μ' αυτό το πνεύμα μεγαλώσαμε! Το βιώσαμε πιο έντονα από τους φλογερούς δασκάλους μας μέσα στα σχολεία, αλλά γενικά από τον κόσμο, ο οποίος μάς μετέδωσε αυτό το αίσθημα. Όλος ο κόσμος ήταν αναστατωμένος κι αποφασισμένος να αποκτήσει την ελευθερία που άξιζε στο νησί. Ιδιαίτερα ο νέος άνθρωπος όταν αποφασίσει πως θέλει να είναι ελεύθερος δεν θα τα παρατήσει. Οι Κύπριοι εξαγριώνονταν με τους ταπεινωτικούς χαρακτηρισμούς των Άγγλων, όπως «απόλεμοι». Ο αγώνας της Ε.Ο.Κ.Α. ουσιαστικά ήταν αγώνας των νέων. Εκείνο που έζησα καθ' όλη τη διαδρομή, είναι πως ακόμη κι ο κόσμος ο απλός έβλεπε, άκουγε και δεν μιλούσε. Δηλαδή αν περνούσε ένας αγωνιστής και έριχνε μια χειροβομβίδα ή στιδούσε άλλο, δεν αποκάλυπταν στους Άγγλους ποιος και τι έπραττε. Υπήρχε αυτή η ομοψυχία... Πόση και ποια ήταν η συμμετοχή των Κυπρίων γυναικών στον αγώνα της Ε.Ο.Κ.Α αν λάβουμε υπόψη, τη θέση της γυναίκας εκείνη την εποχή;

Ο αρχηγός της Ε.Ο.Κ.Α όταν έκανε το προσκλητήριο, δεν μίλησε μόνο για άνδρες. Κάλεσε και άνδρες και γυναίκες και οι γυναίκες έδωσαν το παρόν τους ομαδικά και από μικρή ηλικία. Ακόμη και πιο μικρές από εσάς αναλάμβαναν δράση ρίχνοντας φυλλάδια στους δρόμους και στις γειτονιές, με κίνδυνο φυσικά, διότι μπορούσε ξαφνικά να βρεθεί μπροστά τους μια ομάδα από Άγγλους, οι οποίοι ήταν ένοπλοι και πυροβολούσαν. Οι γυναίκες δακτυλογραφούσαν και τύπωναν τα φυλλάδια στους πολυγράφους. Επίσης, μετέφεραν βόμβες και τις έδιναν στους αγωνιστές όταν επρόκειτο να γίνει μια ενέδρα και μετά έπαιρναν το όπλο και αυτός έφευγε για να μην τον συλλάβουν, αφού τότε υπήρχε η καταδίκη σε θάνατο εάν οπλοφορούσε. Ακόμα, οι γυναίκες βασανίστηκαν πάρα πολύ. Τις βασάνισαν και κάποιες τις φυλάκισαν. Οι αγρότισσες... δεν ξεχνώ τις αγρότισσες! Εκείνες τις απλές και αμόρφωτες γυναίκες, οι οποίες με τα γαϊδουράκια τους μετέφεραν διάφορα πολεμοφόδια όπως βόμβες ή πιστόλια. Από πάνω έβαζαν για παράδειγμα τα οπωρικά τους, τις πατάτες τους και με τα γαϊδουράκια τους, τα μετέφεραν. Αυτό ήταν πολύ επικίνδυνο. Άλλες γυναίκες έκαναν κρησφύγετα μέσα στο σπίτι τους και φύλαγαν καταζητούμενους. Τους τάζιζαν, τους πότιζαν, τους έπλεναν και κινδύνευαν διότι αν έβρισκαν τους καταζητούμενους μέσα σ' ένα σπίτι, τότε οι Άγγλοι το ανατίναζαν. Αυτό το γεγονός συνέβη πάρα πολλές φορές, ειδικά στην περιοχή του Ολύμπου, πάνω στο Τρόδος, σε πολλά χωριά. Γενικά η γυναίκα έδωσε πάρα πολλά πράγματα. Θυμάμαι που μου έλεγε κάποιος ότι περπατούσαν δεκαεπτά ώρες πάνω στο βουνό, μέσα σε μονοπάτια, αφού δεν υπήρχαν δρόμοι, φορτωμένες τρόφιμα για να τα πάρουν πάνω σε κρησφύγετα που είχε αντάρτες ή στα σπίτια που βρισκόταν η ομάδα του Διγενή. Ήταν τεράστια η προσφορά της γυναίκας. Σκέφτομαι την Λουκία Παπαγεωργίου. Είναι η μόνη ηρωίδα που έχουμε, η οποία είχε έξι παιδιά, ήταν έγκυος και καθόταν μέσα στην αυλή του σπιτιού της στο Αυγόρου και οι Άγγλοι κυνηγούσαν κάποιο παιδί που είχε κολλήσει αφίσες πάνω στους τοίχους, για να το συλλάβουν. Οπότε βγήκε η Λουκία και στάθηκε μπροστά τους για να μπορέσει να φύγει ο νεαρός και την πυροβόλησαν κατάστηθα. Έτσι πέθανε, ενώ ήταν έγκυος, σχεδόν έτοιμη να γεννήσει. Ύστερα από λίγο, ήρθε ο άντρας της με το κάρο από το χωράφι και είδε κίνηση και κόσμο. Αναρωτήθηκε τι έγινε, αλλά πού να φανταστεί πως ήταν η γυναίκα του. Ήταν μέλος της Ε.Ο.Κ.Α η Λουκία και είχαν μέσα στο περιβόλι τους, κάτω από το αλακίτι, ένα κρησφύγετο που κρύβονταν αγωνιστές. Στο Παλαιχώρι επίσης, η Μαρίτσα Καραολή έσκαψε κάτω από τον φούρνο της και τον έκανε κρησφύγετο. Οι Άγγλοι έκαναν πάρα πολλές έρευνες στο Παλαιχώρι γιατί κατάγονταν πολλοί αγωνιστές από το χωριό αυτό, όπως ο Μάτσης, ο Καραολής, ο Γιωρκάτζης και είχε πάρα πολλούς καταζητούμενους. Έτσι όταν γίνονταν έρευνες, οι καταζητούμενοι κατέβαιναν κάτω στο κρησφύγετο και οι γυναίκες άναβαν τους φούρνους από πάνω και μάλιστα έβαζαν και ψητά μέσα. Έτσι οι Άγγλοι δεν έβρισκαν τίποτα στις έρευνές τους. Η γυναίκα έδωσε πάρα πολλά. Είχαμε και δύο τομεάρχες. Η μία ήταν η Ελενίτσα Σεραφείμ και η άλλη, η Τούλα Χαραλάμπους. Όταν τελείωσε ο αγώνας, ο Διγενής κάλεσε όλους τους τομεάρχες και χαρακτηριστικά είπε «Οι γυναίκες σας έβαλαν τα γυαλιά, διότι στον τομέα τους δεν υπήρχε προδοσία, που σημαίνει

ότι έκαναν πολύ καλά την δουλειά τους.»

Ποια ήταν η προσωπική σας συμμετοχή στον απελευθερωτικό αγώνα του 55-59;

Έδωσα εντολή σε μένα και τον σύζυγό μου, να πάμε σ' ένα σπίτι που είχε στο βουνό. Μετά από δυο-τρεις μέρες έφτασε ένα "jeep", όπου ήταν μέσα ο Διγενής μαζί με αρκετούς καταζητούμενους, τους οποίους φιλοξενήσαμε για τρεις μήνες. Εγώ έπλενα, μαγειρεύα, καθάριζα και επίσης έκανα και τον σύνδεσμο. Πήγαίνα στον Άγιο Νικόλαο της Στέγης κάθε Κυριακή που ερχόταν ο Μακάριος να κηρύξει και μετέφερα το σημείωμα από το Διγενή στον Μακάριο, περίμενα στην εκκλησία και έπαιρνα πίσω την απάντηση. Τότε είχαμε κάτι φούστες μεγάλες με φουρό έξι πήχες, κι έκανα μια τσέπη από κάτω και έβαζα μέσα επιστολές, χειροβομβίδες και περιστροφά και τα πήγαίνα στον Παπάσταυρο, στη Λευκωσία, ο οποίος ήταν ο κεντρικός πυρήνας εκεί και διοχετεύαμε τα πάντα σ' αυτόν. Πήγαίνα υποτίθεται να εξομολογηθώ και του άφηνα, ότι χρειαζόταν. Έπαιρνα, ότι είχε να μου δώσει και επέστρεφα πίσω. Πιστεύω ότι μας βοήθησε πάρα πολύ η στήριξη του Θεού και οι προσευχές που κάναμε. Εμένα ουσιαστικά με έσωσε η προσευχή πολλές φορές. Μάς δόθηκε εντολή να πάμε στην Καρπασία για να οργανώσουμε την περιοχή από τον Άγιο Θεόδωρο μέχρι το Ριζοκάρπασο. Έτσι, εγώ είχα την ευθύνη όλων των γυναικείων ομάδων της περιοχής Καρπασίας και ο Νίκος άλλα καθήκοντα. Είχαμε κινδυνέψει πάρα πολλές φορές, αφού έκαναν συχνές έρευνες οι Άγγλοι, οι οποίοι υποψιάζονταν πως ήμασταν και εμείς μπλεγμένοι. Μια φορά επέστρεφα από τη Γαλούσα στο Βαρώσι και καθόμουν σε ένα κάθισμα, κάτω από το οποίο υπήρχε κρύπτη. Επειδή κρατούσα το μωρό μου που κοιμόταν, μου είπε να μην κινηθώ. Τους κατέβασαν όλους κάτω εκτός από μένα που είχα το μωρό. Παρακαλούσα το Θεό να μην ξυπνήσει, διότι αν ξυπνούσε θα με κατέβαζαν και θα ανακάλυπταν την κρύπτη. Ευτυχώς δεν ξύπνησε και για ακόμη μια φορά γλιτώσαμε. Πολλά ακόμη παρόμοια γεγονότα είχαν συμβεί κι άλλα πιο σοβαρά. Για παράδειγμα είχα ένα μαθητή ο οποίος έπρεπε να πάει να τοποθετήσει δύο βόμβες κάτω απ' το χώρο στάθμευσης των αυτοκινήτων του αστυνομικού σταθμού. Έπρεπε να περάσει 500 μέτρα από τον υπόνομο. Έδεσε τις βόμβες πάνω του και σερνόταν για να πάει. Οι βόμβες είχαν ορισμένη ώρα για να εκραγούν. Όλοι οι κάτοικοι του χωριού γνώριζαν ότι θα τοποθετούνταν βόμβες κάτω από το πέρασμα του αστυνομικού σταθμού. Αδειασαν τα κοντινά σπίτια και όλοι περίμεναν. Θυμάμαι σε κάποια στιγμή καθώς δίδασκα μου είπε πως έπρεπε να φύγει. Του έδωσα την άδεια. Κι εκείνη τη στιγμή όλοι οι μαθητές έπεσαν στα θρανία και έκλαιγαν διότι γνώριζαν τι επρόκειτο να κάνει. Στις 3:00μ.μ. όλο το χωριό γνώριζε πως θα εκραγόταν η βόμβα. Έγινε η έκρηξη και ανατινάχτηκε το φορτηγό με τους Άγγλους στρατιώτες. Και μετά ως συνέπεια μάς επέβαλαν οχτώ μέρες «κέρφιο». Ο κόσμος όλος συμμετείχε και φυσικά μετά όλοι μας δυσανεστήθηκαμε με τη συμφωνία Ζυρίχης-Λονδίνου. Αξίζει να σημειωθεί πως οι Τούρκοι ήταν σκληρότεροι από τους Άγγλους

Γεννηθήκατε και μεγαλώσατε στην κατεχόμενη σήμερα Αμμόχωστο. Σε ποιο βαθμό και πως νομίζετε ότι σας επηρέασε η καταγωγή σας, ιδιαίτερα σε σχέση με το συγγραφικό σας έργο;

Είμαι πολύ επηρεασμένη, γιατί μετά τα παιδιά μου, αγαπώ πάρα πολύ την Αμμόχωστο. Γεννήθηκα εκεί, μεγάλωσα, πήγα σχολείο, έμαθα γράμματα, τελείωσα το γυμνάσιο,

ήρθα πίσω όταν διορίστηκα καθηγήτρια στο γυμνάσιο Θηλέων. Φύγαμε φυσικά με την εισβολή, ξεριζωθήκαμε από τον τόπο μας, χάσαμε τα πάντα και αντιλαμβάνεστε ότι η επιθυμία μου να γυρίσω πίσω είναι πάρα πολύ μεγάλη. Δεν έχω πάει όμως ακόμα, παρόλο που νομίζω πρέπει να το τολμήσω. Αισθάνομαι ότι αν πάω να δω το σπίτι μου, που κάθονται μέσα έποικοι θα λιποθυμήσω, δεν θα το αντέξω. Αλλά νομίζω ότι πρέπει να το προσπαθήσω και ίσως πρέπει όλοι να το κάνουμε για να τους δείξουμε ότι αυτός ο τόπος που πήραν είναι δικός μας, δεν είναι δικός τους. Είναι ξένοι εκεί.

Έχω γράψει πάρα πολλά βιβλία μεταξύ των οποίων και το «Αμμόχωστος, βίοι παράλληλοι» και καταγράφω τις αναμνήσεις μου από τον καιρό που ήμουν έξι χρόνων. Πώς μεγάλωνα εγώ, πώς μεγάλωνε η πόλη, γράφω για τα διάφορα σχολεία, τους ανθρώπους της, τους δρόμους, τα πάντα.

Υπάρχει λόγος που ονομάσατε το γιο σας Τεύκρο ή ήταν απλώς ένα τυχαίο όνομα;

Ναι, υπάρχει, γιατί κοντά στην Αμμόχωστο είναι το αρχαίο βασίλειο της Σαλαμίνας, της οποίας ο Τεύκρος υπήρξε ιδρυτής της. Έτσι τον ονομάσαμε Τεύκρο και μάλιστα όταν σπούδαζε και μου έγραφε, υπέγραφε τα γράμματά του ως «Τεύκρος ο Σαλαμίνιος».

Αν σας ζητούσαν να περιγράψετε την Αμμόχωστο με τρία επίθετα, ποια θα ήταν αυτά;

Ήταν λεμονανθούσα, διαμαντόπετρα και πνευματικό κέντρο της Κύπρου. Έτσι ήταν η Αμμόχωστος. Υπήρξατε ταυτόχρονα σύζυγος, μητέρα, εργαζόμενη αλλά και συγγραφέας/ποιήτρια. Πώς καταφέρατε να συνδυάσετε τις διαφορετικές απαιτήσεις αυτών των καθηκόντων και ποια είναι η συμβουλή σας προς τις σημερινές εργαζόμενες μητέρες;

Είναι δύσκολο να έχεις όλα αυτά τα πράγματα! Η γυναίκα από τον καιρό που βγήκε στην εργασία και μάλιστα ευθύς μετά τον αγώνα- αποκόπτοντας μια οντότητα με την συμμετοχή της στον αγώνα - βγήκε έξω να εργασθεί και αισθάνθηκε ότι ήταν ελεύθερη πια να σταθεί δίπλα στον άντρα και να δουλέψει μαζί του για την ευημερία της Κύπρου. Είναι δύσκολο, πραγματικά δύσκολο, αλλά με λίγη καλή θέληση μπορείς να τα κάνεις όλα. Κοιμάμαι πολύ λίγες ώρες και έτσι χρησιμοποιώ τα χαράματα για να γράφω.

Ποιο ήταν το κύριο μέλημά σας όταν αναλάβατε ως Υπουργός Παιδείας;

Το κύριο μέλημά μου ήταν να φέρω πίσω την ελληνοκεντρική παιδεία, διότι είχε παραγκωνιστεί εξαιτίας της διαμάχης που υπήρξε με αφορμή το πραξικόπημα και την εισβολή. Υπήρξαν συγκρούσεις μεταξύ των ανθρώπων και πάρα πολλοί δεν πίστευαν πλέον στην Ελλάδα. Δεν αισθάνονταν Έλληνες. Εγώ ήθελα να δώσω στα παιδιά αυτό που σας είπα και προηγουμένως: να αισθάνονται Έλληνες στην καταγωγή, να μην χάσουν τις ρίζες τους. Οι ρίζες τους να είναι στερεωμένες εκεί. Δεν σημαίνει επειδή εγώ είμαι Έλληνας μισώ τον Άγγλο ή τον Αμερικανό ή τον Γάλλο. Αντίθετα, είμαι περήφανος για αυτό που είμαι, έχω αυτογνωσία, πιστεύω στον εαυτό μου, γίνομαι ο άνθρωπος ο οποίος είναι έτοιμος να προσφέρει, διότι η Ελλάδα πάντα πρόσφερε. Από την ύπαρξή της η Ελλάδα είχε την οικουμενικότητα, όχι την παγκοσμιοποίηση, την οικουμενικότητα! Για παράδειγμα, τι αποκόμισε ο Μέγας Αλέξανδρος από τις περιοδείες του για τη γεωγραφία, την αστρονομία, την ιστορία, όλα αυτά τα διοχέτευσε σε όλο τον κόσμο. Πριν από αυτόν ήταν οι αρχαίοι ποιητές, οι αρχαίοι τραγικοί, ο Αριστοτέλης. Όλα αυτά που είχαν δεν τα κράτησαν για τον εαυτό τους, τα έδωσαν σε όλο τον κόσμο και αυτό το πράγμα είναι πάρα πολύ σημαντικό. Είναι ένα από τα προνόμια που έχει ο Έλληνας: να μεταδίδει, να προσφέρει αυτά που κερδίζει με το νου του, την καρδιά του. Κι αυτό μην το ξεχάσετε ποτέ!

Αν διοριζόσασταν σήμερα Υπουργός Παιδείας, τι θα αλλάζατε στην παιδεία;

Λοιπόν, τώρα εργαζομαι μαζί με τον νέο Υπουργό και συνεργάζομαι με μία ομάδα πολύ μεγάλη. Θα επαναφέρουμε πίσω τα Αρχαία Ελληνικά, τα Λατινικά, την ελληνική γλώσσα που έχει καταντήσει να είναι το παραπαίδι. Προσπάθησαν οι προηγούμενοι να καθιερώσουν την κυπριακή ως γλώσσα. Η κυπριακή δεν είναι γλώσσα, αλλά είναι διάλεκτος. Την αγαπούμε, την λατρεύουμε, αλλά είναι διάλεκτος, είναι η γλώσσα που μιλούμε εμείς εδώ στην Κύπρο, όπως μιλούν οι Επανησίοι τα επτανησιακά, οι Κρητικοί τα κρητικά κλπ. Δεν είναι γλώσσα. Είναι άλλο να αγαπάς την διάλεκτο σου. Θα μου άρεσε να απαγγέλω ποιήματα του Λιπέτη, του Μιχαηλίδη, του Μόντη στην κυπριακή διάλεκτο. Έγραφα και εγώ δύο-τρία. Έχει και σύγχρονους Έλληνες,

Κύπριους ποιητές που γράφουν στην κυπριακή διάλεκτο, αλλά η ελληνική είναι διαφορετική.

Πώς σχολιάζετε τη σημερινή πολιτική και κοινωνική κατάσταση του τόπου μας και τι μήνυμα θα θέλατε να στείλετε σε μας τα παιδιά και τους νέους;

Είναι φοβερή η κατάσταση. Ιδιαίτερα αυτό που διαδραματίζεται στην πολιτική μεταξύ των κομμάτων. Όταν μάλιστα ο Τούρκος κατοικεί στην Κύπρο και είναι έτοιμος να επιτεθεί και να επιχειρήσει να πάρει κι άλλες περιοχές. Είναι θλιβερό αυτό το οποίο βλέπουμε... Αυτό που εγώ θα ήθελα να δώσω ως μήνυμα είναι να μένετε ανεπηρέαστοι, να πιστεύετε στον εαυτό σας και προπαντός στην ενότητα, στην αγάπη, στη συνεργασία μεταξύ σας για να μπορέσουμε να προχωρήσουμε. Ιδίως οι νέοι. Αν πετύχουμε την ομοψυχία θα απαλλάξουμε την Κύπρο από μια γάγγραινα.

Η συνάντηση με την κυρία Κλαίρη Αγγελίδου έχει τελειώσει. Η γλυκιά παρουσία της, η ήρεμη αφήγηση των προσωπικών της στιγμών, η δύναμη των συναισθημάτων και των λόγων της, έκανε τα πρόσωπά μας να λάμπουν και τις καρδιές να φτερουγίζουν. Αυτές είναι λοιπόν οι γυναίκες της Κύπρου! Έχουν άρωμα ιστορίας, ηρωισμού, ελληνικής γλώσσας, πολιτισμού, πατρίδας... έχουν άρωμα ολόφρεσκιας σπιτικής λεμονάδας, που με αγάπη μας φίληψε και ξεδίψασε τις ψυχές μας...

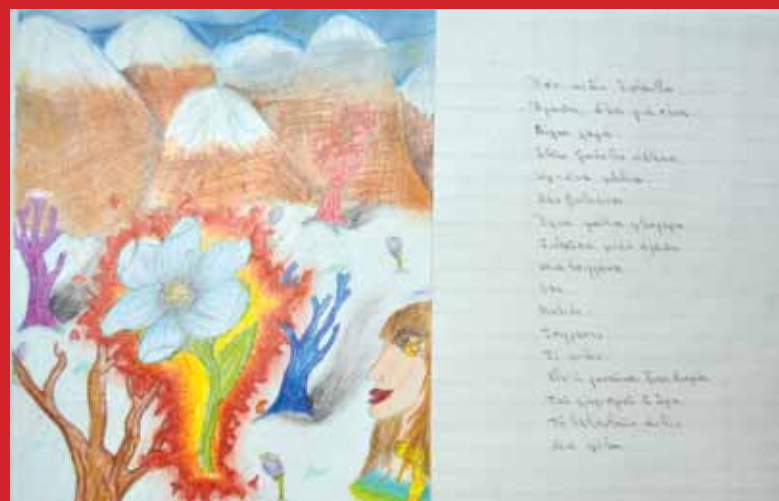
Εκφράζουμε τις θερμές μας ευχαριστίες.

«ΚΟΚΚΙΝΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ»

Η ερωτική πλευρά του ήρωα Ευαγόρα Παλλικαρίδη

Οι μαθητές του Σχολείου μας, με έμπνευση από τη συλλογή ποιημάτων «Κόκκινο Τετράδιο» του Ευαγόρα Παλλικαρίδη, εικονογράφησαν ποιήματά του και συμμετείχαν στον διαγωνισμό και στην εκδήλωση που πραγματοποιήσαν από κοινού οι κλάδοι των Εικαστικών Τεχνών, της Μουσικής και της Φιλολογίας Μέσης και Γενικής Εκπαίδευσης του Υπουργείου Παιδείας και Πολιτισμού, σε συνεργασία με τον Εκδοτικό Οίκο «Εν Τύποις».

Η εκδήλωση, στην οποία βραβεύθηκαν οι μαθήτριες του Σχολείου μας Μαριτίνη Καραγιάννη Α4, Μυριάνθη Παπανικολάου Α1 και Άντρεα Σάββα Β'2, πραγματοποιήθηκε στις 6 Μαρτίου 2015 στην παρουσία του έντιμου Υπουργού Παιδείας και Πολιτισμού Δρ Κώστα Καδή.

Μυριάνθη Παπανικολάου Α'1

Μαριτίνη Καραγιάννη Α'4

Άντρεα Σάββα Β'2

«Η ΜΕΛΩΔΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ»

Στέλιος Πισής «Η ζωή μου είναι ο Θεός και μετά η μουσική»

Σε ποια ηλικία διαγνώστηκε η πάθηση την οποία αντιμετωπίζεις και πώς αντέδρασες;

Οι γονείς μου είχαν καταλάβει ότι συνέβαινε κάτι ασυνήθιστο, όταν ήμουν περίπου 5 χρονών, η διάγνωση έγινε αργότερα όταν ήμουν 8 χρονών. Ήμουν πολύ μικρός και δεν ήξερα τίποτα σχετικά με την αρρώστια και την εξέλιξη της, αντιλαμβανόμουν ότι είχα κάποια αδυναμία. Στην πορεία οι γονείς μου, μου εξήγησαν και μεγαλώνοντας έμαθα πώς θα εξελισσόταν.

Τι σε βοήθησε στο να αποδεχτείς και να προσαρμοστείς στα νέα δεδομένα;

Καταρχήν, επειδή ήμουν πολύ μικρός, βοήθησε πολύ η στάση των γονιών μου, το πώς εκείνοι το αντιμετώπισαν αλλά και εγώ εκ φύσεως ήμουν πάντα αισιόδοξος θα έλεγα ότι το αντιμετώπισα ήπια. Η μουσική είναι μια ασθένεια που εξελίσσεται σταδιακά σ' αντίθεση με τα ατυχήματα που όλα γίνονται ξαφνικά. Επειδή όλα γίνονταν σιγά σιγά δεν αντιμετώπισα κάποιο πρόβλημα στο να προσαρμοστώ, ίσως ήταν πιο εύκολο να το αποδεχτώ λόγω και της ηλικίας.

Φυσικά, η πίστη ήταν ένας από τους παράγοντες που οι γονείς μου και εγώ αντιμετωπίσαμε την κατάστασή μου με τον σωστό τρόπο. Πιστεύω ότι, όταν έρθουν τόσο δύσκολες καταστάσεις, χωρίς τον Θεό και την πίστη δεν μπορείς να πολεμήσεις με δύναμη και αυτό το κατάλαβα μεγαλώνοντας.

Τι ρόλο παίζουν στη ζωή σου οι γονείς σου;

Είχαν και ακόμα έχουν σημαντικό ρόλο στη ζωή μου, σε αυτούς πιστεύω ότι χρωστώ το πώς εξελίχτηκα σαν άνθρωπος, σαν χαρακτήρα, σαν μουσικός και γενικά στη ζωή μου. Ίσως χωρίς τους συγκεκριμένους γονείς θα ήμουν διαφορετικός άνθρωπος, με έχουν βοηθήσει πάρα πολύ. Επειδή είναι και οι δύο καθηγητές με έμαθαν να μαθαίνω και να κυνηγώ τη γνώση συνεχώς. Οι ίδιοι λένε ότι και εγώ τους πρόσφερα πολλά, αλλά αυτοί με έχουν βοηθήσει να γίνω αυτό που είμαι και να μπορώ να τους προσφέρω.

Μητέρα Στέλιου: Εσύ μας έχεις προσφέρει περισσότερα από όσα εμείς σου προσφέραμε και έστω και αν δεν το ξέρεις. Δεν οφείλεις σε εμάς αυτό που είσαι, γιατί, αν δεν ήσουν ο άνθρωπος που είσαι τώρα, δεν θα είχες καταφέρει να φτάσεις ως εδώ παρόλη την βοήθεια μας, δηλαδή με τη δυνατή σου θέληση, επιμονή και υπομονή. Εμείς αυτά τα καλλιεργήσαμε αλλά εσύ με τον χαρακτήρα που έχεις θα το πάλευες οποιαδήποτε κι αν ήταν η δυσκολία. Επίσης να πω ότι η ασθένεια του Στέλιου είχε πολλά στάδια, δηλαδή περπατούσε δύσκολα, στα 9 του χρόνια κάθισε σε τροχοκάθισμα, κινούσε ακόμα τα χέρια του στα 15. Μετά άρχισαν να αδυνατίζουν περισσότερο οι μύες και ως τα 21 δεν μπορούσε να αναπνεύσει και ξεκίνησε ο αναπνευστήρας. Υπήρχαν στάδια τα οποία εμείς ξέραμε από πριν, γιατί μας τα είχαν πει οι γιατροί, ο Στέλιος όμως τα έμαθε αργότερα. Κάθε φορά που πλησίαζε το επόμενο, νέο στάδιο της ασθένειας, εμείς τον προετοιμάζαμε για το πώς θα χειροτερεύσει η κατάσταση και δυσκολευόμασταν να τον ενημερώσουμε αλλά με μεγάλη έκπληξη βλέπαμε ότι κάθε φορά ήταν έτοιμος και ώριμος να αντιμετωπίσει τα πάντα.

Μέχρι τώρα αναφερθήκαμε στην περίπτωση σου ως πάθηση κι όχι ως ασθένεια, γιατί η ετυμολογία της λέξης παραπέμπει στην έλλειψη ψυχικού σθένους, δηλαδή πνευματικής δύναμης κάτι που δεν σε χαρακτηρίζει, αντιθέτως αποτερείς πηγή έμπνευσης για πάρα πολλούς ανθρώπους. Πώς νιώθεις γι' αυτό;

Πρέπει να πω ότι δεν ένιωσα ποτέ ασθενής, απλά βίωσα τις δυσκολίες. Εγώ αγωνίζομαι για το καλύτερο και για να αντιμετωπίσω την κατάστασή μου και μέσα από το ταλέντο μου ήθελα να δημιουργώ, αρχικά σαν προσωπική ανάγκη, αργότερα άρχισα να μοιράζομαι τη δουλειά μου με τον κόσμο. Ως μουσικός ξεκίνησα με την ανάγκη να εκφραστώ, να δημιουργήσω. Αυτό στην πορεία με έφερε κοντά στον κόσμο και κατάφερα με τον τρόπο μου και τις συναυλίες μου να βοηθώ. Εγώ αγωνίζομαι να κάνω το καλύτερο.

Τι σε εμπνέει στη συγγραφή και τη σύνθεση των τραγουδιών σου και τι είναι για σένα η μουσική Στέλιο;

Πάντα λέω ότι είναι ένα μεγάλο κεφάλαιο στη ζωή μου η μουσική. Εντάξει, παλαιότερα έλεγα ότι είναι η ζωή μου αλλά νομίζω ότι η ζωή μου είναι ο Θεός, γιατί αυτός μου έδωσε το ταλέντο για τη μουσική. Τώρα εμπνέομαι από πάρα πολλά πράγματα είτε κοινωνικά ζητήματα. Ο πρώτος μου δίσκος ήταν πατριωτικά τραγούδια. Στη συνέχεια ασχολήθηκα με πάρα πολλά θέματα. Εμπνεύστηκα από πάρα πολλές καταστάσεις, είτε προσωπικές, είτε πράγματα που έβλεπα να συμβαίνουν σε άλλους ανθρώπους. Νομίζω θέλω να δίνω μηνύματα μέσα από τα τραγούδια

μου. Δηλαδή δεν θέλω να γράφω απλά για να γράφω... έτσι τραγουδάκια για διασκέδαση. Μου αρέσει να δίνω και μηνύματα.

Η μουσική δηλαδή είναι η κατάθεση ή καλύτερα η μελωδία της ψυχής σου;

Ναι. Και ανάγκη πολλές φορές. Έτσι μου βγαίνει.

Μέχρι τώρα συνεργάστηκες με πολλούς σπουδαιούς και καταξιωμένους καλλιτέχνες. Θέλεις να μας αναφέρεις με ποιους καλλιτέχνες συνεργάστηκες και ποια από όλες τις συνεργασίες θεωρείς εσύ ότι είναι η πιο σημαντική και δεν θα την ξεχάσεις ποτέ και γιατί;

Νομίζω μια συνεργασία που με σημάδεψε ήταν αυτή με τον Αντώνη Βαρδή. Ήταν ένας πολύ αξιολόγος άνθρωπος. Όταν τον γνώρισα, αισθάνθηκα πάρα πολύ την πραγματική αγάπη με την οποία με πλησίασε. Ήταν νομίζω ένας καλλιτέχνης που λειτουργούσε πολύ με την ψυχή του. Ήταν από τις πιο σημαντικές. Βέβαια υπάρχουν κι άλλες όπως με τον Αντώνη Ρέμο, τον Αλκίνοο. Και ο Αλκίνοος είναι ένας άνθρωπος με τον οποίο, έχουμε δεθεί. Όποτε έρθει Κύπρο, έρχεται και με βλέπει και ανταλλάσσουμε απόψεις. Σχεδόν όλοι οι καλλιτέχνες με τους οποίους συνεργάστηκα μου έδωσαν πράγματα, πήρα απ' αυτούς.

Υπάρχει κάποια φράση που σου είπε κάποιος καλλιτέχνης με τον οποίο συνεργάστηκες, που θα σου μείνει αξέχαστη; Πώς ένιωσες όταν σου αφιέρωσε το τραγούδι του ο Βαρδής;

Ήταν μεγάλη τιμή να γράψει για μένα τραγούδι. Και όχι απλώς να μου το αφιερώσει, γιατί υπάρχουν πολλά τραγούδια που απλά τα αφιερώνουμε σε κάποιους, αλλά αυτό το τραγούδι ήταν τιμημένο για μένα οπότε ήταν πολύ σημαντικό, γιατί πάντα τον θαύμαζα ως καλλιτέχνη και όχι μόνο ως ερμηνευτή.

Του το έχεις πει ποτέ;

Του το έχω πει, γιατί μετά που τραγούδησε αυτό το τραγούδι είχε έρθει την επόμενη μέρα οπότε τον ευχαρίστησα και του είπα όσα ήθελα να του πω. Ευτυχώς πρόλαβα!

Ποια είναι τα συναισθήματά σου βλέποντας την πολιτική, κοινωνική, οικονομική και πνευματική υποκουλτούρα που επικρατεί στην Κύπρο;

Απογοήτευση, θλίψη. Αυτό πιστεύω προήλθε από τον ξεπεσμό στο ήθος των ανθρώπων. Πιστεύω ότι είναι αρχικά ηθική η κρίση, γιατί αν υπήρχε ήθος στους ανθρώπους, δεν θα καταντούσαμε εδώ που καταντήσαμε.

Πιστεύω δεν είναι μόνο κάποιοι που ξέπεσαν, αλλά μια μεγάλη μερίδα του λαού που απομακρύνθηκε από τις αξίες από το σωστό τρόπο ζωής, τη σωστή πορεία.

Σε τέτοιους καιρούς χρειάζεται να έχουμε κάποια όνειρα και οράματα για το μέλλον. Εσένα ποιο είναι το δικό σου όνειρο;

Σίγουρα πρέπει να έχουμε όνειρα, γιατί αν πάψουμε να πιστεύουμε θα χάσουμε και την ελπίδα. Είναι δύσκολο θέμα να πω. Είναι σημαντικό να αρχίσουμε, ο καθένας μας, να δουλεύουμε στον εαυτό του. Γιατί πολλές φορές, δημιουργούμε σύνολα ή οργανώσεις, για να πράξουμε κάτι, να διορθώσουμε καταστάσεις. Αλλά όταν ο καθένας μας δεν διορθώνει τα καλά στον εαυτό του, πώς μπορούμε να διορθώσουμε τον κόσμο; Πρέπει πιστεύω ο καθένας πρώτα να αρχίσει να ασχολείται περισσότερο με τον εαυτό του, να κάνει αυτοκριτική, να προσπαθεί να διορθώνεται και πιστεύω ότι τότε είναι που θα μπορέσουμε να κάνουμε αλλαγές και στον κόσμο. Αλλά, όταν ο καθένας κοιτάζει μόνο τον εαυτό του και τα συμφέροντά του και δεν τον νοιάζει για τους υπόλοιπους, πιστεύω ότι δεν μπορεί να διορθωθεί η κοινωνία. Το ίδιο οφείλω να κάνω και για τον εαυτό μου, να αγωνίζομαι, να γίνομαι καλύτερος. Θέλω να κάνω ένα θρησκευτικό έργο. Προσπαθώ και μαζεύω διάφορους στίχους για να δω πώς θα το συνθέσω. Γιατί είναι πολύ σημαντικό, το δώρο που μου έδωσε ο Χριστός να το χρησιμοποιώ και για δική του δοξολογία.

Βλέποντας την κατάσταση στην Κύπρο, εσύ ποια μηνύματα θα έδινες στους νέους ανθρώπους που αντιμετωπίζουν προβλήματα στις μέρες μας;

Σίγουρα παρακολουθώ κι εγώ τις εξελίξεις. Ο κόσμος και οι νεότεροι ακόμα δυσκολεύονται να βρουν δουλειές αν και σπουδασμένοι. Είναι κάτι που σίγουρα και εμένα με λυπεί. Αλλά εκείνο που θα ήθελα να τους πω είναι να είναι αισιόδοξοι. Γιατί οι νεαροί που έχουν και την υγεία τους και τις δυνάμεις τους, πρέπει να είναι αισιόδοξοι. Γιατί μπορούν να πετύχουν πάρα πολλά πράγματα, φτάνει να προσπαθήσουν. Πρέπει, βέβαια, να βρεθούν ευκαιρίες για να τις αρπάξουν.

Σκέψεις συναισθήματα από τη συνάντησή με του Στέλιο Πισή

Είναι φορές που κάποιες συναντήσεις με κάποιους ανθρώπους σε συγκλονίζουν και σε διαμορφώνουν σαν άνθρωπο. Πώς εισέπραξαν οι μαθήτρες τη συνάντησή τους με έναν τόσο ΜΕΓΑΛΟ άνθρωπο, καθηλωμένο μόλις στο κρεβάτι ο οποίος ωστόσο, χρησιμοποιώντας μόνο δύο δάκτυλα και με τη χρήση του Η.Υ δημιουργεί και ομορφάνει τη ζωή μας με στίχους και νότες γεμάτες μουσική;

Αισθάνομαι πως οι λέξεις είναι τόσο φτωχές και αδύναμες. Εγώ η ίδια αισθάνομαι αδύναμη, κι ανάξια. Εδώ και ώρες, προσπαθώ με μεγάλη δυσκολία να συντάξω ένα κείμενο που να συμπυκνώνει τον ήρωα Στέλιο αλλά δεν μπορώ. Γι' αυτό αποφάσισα να γράψω, ότι πραγματικά ένιωσα όση ώρα βρισκόμουν μαζί του.

Καρφώνοντας το βλέμμα μου στο δικό του αντίκρισα πέρα από τον ζωντανό ηρωισμό του, την αταλάντευτη πίστη του, το περίσσιο του σθένος, την ακατάλυτη δύναμη της ψυχής του, το πάθος και την αγάπη του για τη ζωή. Μετά απ' αυτό τι μπορεί να πει κανείς;

Είναι πραγματικά συγκλονιστικό πώς ξαπλωμένος ανάσκελα, κουνώντας μονάχα το δακτυλάκι του, μπορεί κάποιος να αλλάζει και να βελτιώνει ασταμάτητα τον κόσμο. Να ζωγραφίζει με τις νότες, όπως ο ίδιος μόνο ξέρει, έναν κόσμο γεμάτο αγιοσύνη και αιώνια εμβατήρια για τον άνθρωπο.

Είναι γνήσια ευλογία και θείο δώρο που μέσα από το σχολείο μπορούμε να καλλιεργηθούμε πρώτα ως άνθρωποι και μετά ως προσωπικότητες, θεμελιώνοντας και αναγνωρίζοντας τις αξίες της αγάπης και της εκτίμησης.

Θεωρώ πως άνθρωποι σαν τον Στέλιο είναι τα φεγγάρια του σήμερα. Τα δυσεύρετα φεγγάρια που φωτίζουν τον σκοτεινό ουρανό της κοινωνίας μας.

Στέλιο μην σταματήσεις ποτέ να είσαι αληθινός. Μην σταματήσεις να είσαι υπέροχος.

Μαρίνα Πασχαλίδου Γ5

Η συνάντησή μας με τον Στέλιο θα μου μείνει αξέχαστη, γιατί εκείνη τη μέρα πήραμε πολύ σημαντικά μαθήματα και οπλιστήκαμε με εφόδια για να ακολουθήσουμε με δύναμη τα μονοπάτια της ζωής. Ο Στέλιος είναι ένας άνθρωπος που εκπέμπει φωτεινότητα, θετικότητα και με το βαθύ του βλέμμα και τη μουσική του μπορεί να σε ταξιδέψει σε τόπους όπου δεν υπάρχουν όρια. Του έχει δοθεί το θείο δώρο να μαγεύει τους ανθρώπους με τις μελωδίες και τους στίχους του και να τους μεταδίδει όλη αυτή την ευτυχία, θέληση κι αισιοδοξία που κρύβει μέσα του. Βλέποντας και ακούγοντας όσα έχει αντιμετωπίσει, τις δυσκολίες και τα εμπόδια των χρόνων, αλλά παρόλα αυτά να συνεχίζει τον καθημερινό του αγώνα χωρίς να πτοείται, ένιωσα ντροπή για όλα τα ανούσια μικροπράγματα που ανησυχούμε και παραπονιόμαστε συνεχώς. Αυτό ο σύγχρονος ήρωας έχει αποδείξει με την απεριόριστη ψυχική του δύναμη, ότι αν πραγματικά θέλεις κάτι, τίποτα δεν μπορεί να σε σταματήσει. Ο μόνος που μπορεί να σε κρατήσει μακριά από τους στόχους σου είναι ο εαυτός σου. Στο λεξιλόγιο του Στέλιου δεν υπάρχει η λέξη αδύνατο αλλά μόνο η ελπίδα και η λαχτάρα για ζωή, για αυτό και εμείς πρέπει να μάθουμε να αγωνιζόμαστε και να εκτιμούμε το κάθε λεπτό.

Κωνσταντίνα Τσεκουράνα Γ2

Ακίνητος κι όμως το κρεβάτι αυτό φαντάζει απέραντο, όχι μόνο για το Στέλιο, αλλά και για εμάς που υπήρξαμε μάρτυρες της ψυχικής δύναμης που περικλείεται μέσα στο δωμάτιό του. Ένωσα τα ακίνητα χέρια του Στέλιου να μας αγκαλιάζουν στοργικά, να μας θυμίζουν όλα όσα κατάφερε ο ίδιος, αμφισβητώντας τα όρια που του είχε επιβάλει η ζωή. Γιατί από την επίσκεψή μας αυτή έμαθα, πάνω απ' όλα, να αμφισβητώ τα όρια, να αμφισβητώ τα δεσμά και τα εμπόδια. Γιατί αν δεν τους επιτρέψεις να σε καταβάλουν, τότε μπορείς να προχωρήσεις μπροστά. Αυτό ακριβώς κάνει ο Στέλιος, φέρνει τις δυσκολίες της ζωής με το μέρος του.

Μαρίνα Κόκκινου Γ5

2020: ΧΡΟΝΙΑ ΟΡΟΣΗΜΟ ΓΙΑ ΝΕΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ. ΚΤΗΡΙΑ ΜΗΔΕΝΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗΣ

Στις 27 Ιανουαρίου, στα πλαίσια του Διήμερου Εργασίας, οι τελειόφοιτοι μαθητές του σχολείου μας, είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν από κοντά τον κ. Χαράλαμπο Θεοπέμπτου, λέκτορα του ΤΕΠΑΚ. Σκοπός της επίσκεψής του ήταν η ενημέρωση και παράλληλα η πληροφόρηση για την «πράσινη» οικονομία καθώς και τα επαγγέλματα που συσπειρώνονται γύρω από αυτήν.

Κατά τη διάρκεια της διάλεξης, ενημερωθήκαμε για διάφορα είδη επαγγελμάτων, είτε νέα είτε παραδοσιακά, με ειδίκευση στα περιβαλλοντικά θέματα, οι λεγόμενες «πράσινες» σπουδές. Για παράδειγμα Μηχανικός Περιβάλλοντος, Περιβαλλοντική Διαχείριση, Επιστήμη και Τεχνολογία Περιβάλλοντος και Δημόσια Υγεία.

Όμως αυτό που μας τράβηξε περισσότερο το ενδιαφέρον ήταν ο σχεδιασμός κτηρίων με μηδενική κατανάλωση ή αλλιώς «παθητικά κτήρια». Τα κτήρια αυτά έχουν πολύ υψηλή ενεργειακή απόδοση, στα οποία η ποσότητα ενέργειας που απαιτείται για την κάλυψη των ενεργειακών τους απαιτήσεων, καλύπτεται σε μεγάλο βαθμό από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας.

Ο στόχος είναι να αυξηθεί όσο το δυνατό περισσότερο η άνεση των ανθρώπων που ζούνε σε ένα τέτοιο σπίτι, ενώ παράλληλα να ελαχιστοποιηθεί η ενεργειακή κατανάλωση και οι αλληπαλλήλες επιπτώσεις της στο περιβάλλον.

Παρόλα αυτά υπάρχουν πολλοί παράμετροι για την κατασκευή ενός παθητικού κτηρίου. Με τη θερμομόνωση, τη χρήση σκιάστρων και γεωθερμικών αντλιών θερμότητας καθώς και με τον σωστό προσανατολισμό σπιτιού και ανοιγμάτων, επιτυγχάνεται η εξοικονόμηση σε ενέργεια ψύξης και θέρμανσης. Επίσης η χρήση ηλεκτρικών συσκευών και λαμπτήρων κλάσης Α, αυτόματων συστημάτων ελέγχου διαχείρισης ενεργειακής κατανάλωσης και κτηρίων αλλά και η εγκατάσταση φωτοβολταϊκών συστημάτων, συμβάλλουν στη μείωση των απαιτήσεων ηλεκτρισμού.

Τα παθητικά κτήρια θεωρούνται καινοτόμος σταθμός στην Τεχνολογία Περιβάλλοντος και υπολογίζεται ότι μέχρι το 2020 θα είναι υποχρεωτική η κατασκευή τους στην Κύπρο. Ελπίζουμε η δράση των κτηρίων αυτών τόσο στην Κύπρο όσο και σε άλλες χώρες να ευαισθητοποιήσει τους πολίτες σχετικά με την προστασία του περιβάλλοντος και όλοι μαζί να ανοίξουμε την πόρτα για ένα καλύτερο αύριο.

Γιώργος Χαράλαμπος Γ6

Η συμβολή των νέων στην προώθηση νέων μορφών εθελοντισμού

Ο εθελοντισμός είναι η ανιδιοτελής προσφορά και η αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων η οποία συμβάλλει στην αντιμετώπιση κοινωνικών, περιβαλλοντικών και οικονομικών προβλημάτων. Ο εθελοντισμός δεν είναι καινούργιος θεσμός. Ο πρώτος ανιδιοτελής εθελοντής ήταν ο Προμηθέας που τόλμησε να κλέψει τη φωτιά από τους θεούς και να την δώσει στους ανθρώπους για να τους βοηθήσει. Στη θρησκεία μας, ο Μέγας Βασίλειος, ίδρυσε τη «Βασιλειάδα» με σκοπό να βοηθά τους συνανθρώπους του που το είχαν ανάγκη.

Με την οικονομική κρίση που ταλαιπωρεί τη χώρα μας τα τελευταία χρόνια, η αλληλεγγύη και η ανιδιοτελής προσφορά πάρα πολλών συνανθρώπων μας προβάλλει σαν ήλιος στις καρδιές όλων μας. Έχουμε αποδείξει ως λαός ότι δεν έχουμε χάσει τις βασικές αρχές και αξίες μας. Κάποτε ο συγγραφέας Νίκος Καζαντζάκης έγραψε. «Ο λαός δεν σώζεται... σώζει». Έτσι και εμείς οι Κύπριοι, αυτό κάνουμε καθημερινά με τις πράξεις μας.

Οι νέοι της Κύπρου δηλώνουν καθημερινά παρόν σε διάφορες μορφές εθελοντισμού που γίνονται. Υπάρχουν όμως τόσα πολλά που μπορούμε εμείς οι νέοι, οι πολίτες του αύριο, να κάνουμε για να βοηθήσουμε.

Ένα είδος εθελοντισμού είναι ο ανθρωπιστικός. Είναι το είδος του εθελοντισμού που κατά την άποψή μου αγγίζει τις ψυχές των ανθρώπων στον πιο μεγάλο βαθμό. Παράδειγμα ανθρωπιστικού εθελοντισμού βλέπω κάθε μέρα στο σχολείο όπου φοιτώ και μου προκαλεί πάντα τα ίδια έντονα συναισθήματα: Ένας μαθητής του σχολείου μας με κινητικά προβλήματα συνοδεύεται πάντα από ένα συμμαθητή του. Είναι πάντα μαζί του, στερώντας ίσως από τον ίδιο του τον εαυτό το δικαίωμα να κινηθεί και να συναναστραφεί με άλλους συμμαθητές του. Το παράδειγμα που δίνουν αυτά τα δύο παιδιά του σχολείου μας είναι πολύ δυνατό και πιστεύω ότι ο ανθρωπιστικός εθελοντισμός είναι κάτι που μεν που πηγάζει από μέσα στον κάθε άνθρωπο όμως σε κάποιο βαθμό είναι κάτι που διδάσκεται. Όταν τα παιδιά από μικρά μαθαίνουν να δέχονται τη διαφορετικότητα και να την σέβονται, τότε μπορούν να αλλάξουν και τον τρόπο που αντιμετωπίζουν αυτές τις καταστάσεις στην καθημερινότητά τους.

Στα πλαίσια του ορισμού του εθελοντισμού, υπάρχει καταγεγραμμένο ένα είδος εθελοντισμού που ονομάζεται πολιτιστικός. Ο πολιτιστικός εθελοντισμός είναι είδος εθελοντισμού στον οποίο μπορεί να εμπλακούν πολλοί νέοι. Καλλιτεχνικές παραστάσεις όπως θέατρο, μουσική και άλλα, οι οποίες γίνονται αφιλοκερδώς από νέους ανθρώπους προσφέρουν την ευκαιρία σε νέους που δεν έχουν την οικονομική ευχέρεια να αποκτήσουν τέτοιες εμπειρίες με άλλους τρόπους. Από την άλλη τονώνει το αίσθημα προσφοράς και αλληλεγγύης των νέων.

Μια τρίτη μορφή εθελοντισμού η οποία είναι κοινωνική και ανθρωπιστική μαζί, είναι η βοήθεια που δίνεται από καλούς μαθητές σε αδύνατους μαθητές για να καλύψουν τα κενά τους. Αυτό το είδος εθελοντισμού θα μπορούσε με κάποιο διακριτικό τρόπο να λειτουργήσει σε πιο σταθερή βάση στα σχολεία της Κύπρου. Είναι κάτι που ήδη γίνεται μεταξύ των νέων απλά ίσως λόγω και της οικονομικής κρίσης να πρέπει να γίνει πιο οργανωμένα.

Τέλος, η περιβαλλοντική μορφή του εθελοντισμού ανοίγει ένα μεγάλο κόσμο σε όλους μας να λάβουμε δράση, για να βελτιώσουμε το περιβάλλον που ζούμε. Είτε το περιβάλλον αυτό είναι η αυλή του σχολείου μας είτε είναι το πάρκο της γειτονιάς μας είτε είναι η παραλία που συχνάζουμε με την οικογένειά μας. Ως αυριανοί πολίτες οφείλουμε να διασφαλίσουμε την αειφόρο ανάπτυξη του κόσμου που ζούμε.

Η οικονομική κρίση έφερε πάρα πολλά κακά και δυστυχία στη χώρα μας. Από την άλλη μας έδωσε την ευκαιρία να προβληματιστούμε και να αλλάξουμε τον τρόπο που σκεφτόμαστε για τη ζωή και τους ανθρώπους. Μέσα από αυτή τη διαδικασία πολλοί νέοι άνθρωποι απλώνουν το χέρι τους στον διπλανό τους και ενδιαφέρονται για τον κόσμο που ζουν, ψάχνοντας περισσότερους τρόπους να βοηθήσουν στη βελτίωση της ποιότητας ζωής όλων μας. Άλλωστε ο μεγάλος Ινδός ηγέτης Μαχάτμα Γκάντι είπε κάποτε... «Γίνε εσύ η αλλαγή που θέλεις να δεις εσύ στον κόσμο...»

Έλλη Στυλιανού Β6

77132

ΑΝΤΙΔΟΤΟ ΣΤΗ ΛΗΘΗ

Έχετε ποτέ αναρωτηθεί τι σημαίνει η λέξη αλήθεια; Η ετυμολογία της λέξης αντικατοπτρίζει το τόσο ουσιώδες περιεχόμενό της. Προέρχεται από το α' στερητικό και τη λήθη δηλ. το να λησμονείς, να ξεχνάς.

Στις 27 Ιανουαρίου, με αφορμή τη μέρα μνήμης των θυμάτων του ολοκαυτώματος, οι συμμαθητές μου, οι καθηγητές μου κι εγώ, είχαμε την ευκαιρία να πάρουμε ένα μάθημα αλήθειας και ζωής από την κυρία Άρτεμη Μπατίς, μια ελληνοεβραία επιβίωσασα του ολοκαυτώματος, μιας μαύρης, θλιβερής κι αποτρόπαιης πράξης της σύγχρονης ιστορίας. Γιατί πραγματικά, υπάρχουν άνθρωποι που ξέρουν -και το αποδεικνύουν έμπρακτα- να διατηρούν άσβεστες τις μνήμες ιστορικών στιγμών. Και η κυρία Άρτεμις είναι, βέβαια, μία απ' αυτούς.

Η μόνη επιζώσα του ολοκαυτώματος από την οικογένειά της, με καταγωγή από την εβραϊκή κοινότητα των Ιωαννίνων. Αυτά δεν είναι τίποτα μπροστά στην αιματηρή μαρτυρία της κυρίας Άρτεμις, που στο αμφιθέατρο του πανεπιστημίου Λευκωσίας απλώθηκε σαν θάλασσα. Κι εμείς, με το καράβι μας, πλεύσαμε σ' αυτή τη φουρτουνιασμένη θάλασσα. Καταλάβαμε, πως όσα μας διηγούνταν οι γονείς, οι παππούδες, ακόμη και οι καθηγητές, για τη ζωή στα στρατόπεδα συγκέντρωσης των Γερμανών, ήταν αλήθεια. Πείνα, φόβος, μίσος, εξευτελισμός της ανθρώπινης αξιοπρέπειας... όλα τους αλήθεια.

Θα ανέμενε κανείς πως όποιος βίωσε στην πιο γλυκιά ηλικία τις αισχρότερες σελίδες της ιστορίας, θα προσπαθούσε με ακατάλυτο μόχθο να τις σκίσει για πάντα. Όμως όχι. Η μνήμη τους πρέπει να διατηρηθεί ανόθευτη, άφθαρτη και ζωντανή στο πέρασμα των χρόνων. Τέτοιοι άνθρωποι, αξίζουν να γίνουν τα πρότυπά μας κι εμείς, ανάβοντας τη φλόγα σε μια τόσο σκοτεινή εποχή, να φροντίσουμε ώστε οι επόμενες γενιές να ζήσουν αξιοπρεπώς.

Είμαι σχεδόν σίγουρη πως, εάν η κ. Άρτεμις είχε την ευχέρεια να κάνει μια ευχή, αυτή θα ήταν να μην ξεχαστούν οι αριθμοί που ανεξίτηλα είναι γραμμένοι στο αριστερό της χέρι, να μην χαθεί η αλήθεια στο σκοτάδι της λήθης.

Το θλιβερό νούμερο 77132 που αποτυπώνεται μόνιμα στο αριστερό της χέρι θα μπορούσε να συμβολίζει τις 77132 πληγές της ανθρωπότητας ή και τους 77132 λόγους για τους οποίους δεν θα αφήσω τη λήθη να σκεπάσει την αλήθεια.

ΕΠΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ « ΕΥ ΖΗΝ »

«Πάντα ψηλότερα να ανεβαίνουμε και πάντα μακρύτερα να πηγαίνουμε...»

ΕΥ ΖΗΝ » - Ξεκινήστε τη μέρα σας με ένα υγιεινό πρωινό !!!

Είναι γνωστό ότι ένα καλό πρωινό προσφέρει πολλά οφέλη στον μαθητή. Διεγείρει τη μνήμη, τη διάθεση, την απόδοση, άρα προλαμβάνει την κόπωση (πνευματική, σωματική). Επίσης βελτιώνει την εικόνα της διατροφής του, προσφέροντας θρεπτικά συστατικά και βοηθά στην αποσυμφόρηση της παρουσίας ανθυγιεινών τροφίμων στα ενδιάμεσα γεύματα. Αν δεν έχει προηγηθεί ένα καλό πρωινό, αυξάνεται η πιθανότητα ο μαθητής να καταφύγει σε λιπαρές επιλογές ή να φάει λαίμαργα μεγάλη ποσότητα τροφής στο σχολείο ή να μη φάει τίποτα και να γυρίσει «κουρασμένος» στο σπίτι.

Η ομάδα μαθητών του προγράμματος Αγωγής Υγείας « ΕΥ ΖΗΝ» του σχολείου μας, με θέμα τους παράγοντες που επηρεάζουν την σχολική επίδοση και στα πλαίσια του μαθήματος της οικιακής οικονομίας οργανώσαμε υγιεινό πρόγευμα με μεγάλη επιτυχία. Γιαούρτι με φρούτα και δημητριακά, σάντουιτς με χαμηλά λιπαρά, μπάρες δημητριακών, φρουτοσαλάτα, ζυματικές ελαιόπιτες και ταχινόπιτες όπως και άπαχα νόστιμα κέικ, όλα σπιτικά φτιαγμένα από τους μαθητές μας, κέρδισαν τις εντυπώσεις.

Οι καθηγητές και οι μαθητές στήριξαν αυτή την προσπάθεια που έγινε με πολύ κόπο και μας έδωσαν μεγάλη χαρά, γιατί εκτός από το μήνυμα που δώσαμε, τα έσοδα από το πρόγευμα ενίσχυσαν τα ταμεία των άπορων συμμαθητών μας.

Οι μαθητές είχαν την ευκαιρία να ενημερωθούν για την υγιεινή διατροφή από τη διδάτξη της διατροφολόγου Χριστιάνας Φιλίππου που προηγήθηκε του προγεύματος.

Κωνσταντινίδου Δέσποινα Β1
Αντωνίου Ανδρέας Β1
Γεωργιάδου Μαρίνα Β1

Τι θα άλλαζα στο σχολείο μου; Πολλά και διάφορα!

Κάνοντας μια έρευνα στην μαθητική κοινότητα του σχολείου μας, συλλέξαμε διάφορες πληροφορίες για το τι θα άλλαζαν οι μαθητές στο σχολείο, εάν είχαν τη δυνατότητα!

Οι απαντήσεις ποικίλες και οι περισσότερες απολύτως αναγκαίες για ένα πιο φιλικό περιβάλλον στον μαθητή και για βελτίωση των μαθησιακών αποτελεσμάτων. Πρώτο στην λίστα των μαθητών βρίσκεται η εξωτερική αλλαγή της εμφάνισης του σχολείου. Πιο συγκεκριμένα, όλοι οι μαθητές επιθυμούν το περιβάλλον του σχολείου να γίνει πιο ευχάριστο, χαρίζοντας τους έτσι μια αίσθηση οικειότητας, φιλικότητας και άνεσης.

Επιθυμούν το σχολείο να γεμίσει με ωραία, ζωντανά και ευχάριστα χρώματα στους τοίχους της εξωτερικής αυλής καθώς και στα σχολικά εργαστήρια. Τα μουντά χρώματα δεν εμπνέουν και προξενούν μάλλον "μουντά", συναισθήματα! Οι ίδιοι δήλωσαν: « Αλλάζοντας τα χρώματα στους τοίχους, το σχολείο θα γίνει πιο φιλικό και προσίτο προς εμάς και θα το νοιώσουμε και θα το νοιαστούμε σαν δικό μας χώρο, σαν το σπίτι μας!»

Άλλη επιθυμία των μαθητών είναι να υπάρχει ένα είδος καφεστιατορίου που να λειτουργεί παράλληλα και ως χώρος δημιουργικής απασχόλησης, εξοπλισμένος με επιτραπέζια και ηλεκτρονικά παιχνίδια, γωνιά βιβλίου και άλλα μέσα όπου οι μαθητές θα μπορούσαν να περνούν τα διαλείμματα και τις κενές τους ευχάριστα και δημιουργικά.

Έντονη η αντίδραση των μαθητών και για την εμφάνιση των τάξεων τους, αφού οι τάξεις μας δεν είναι προσίτες τόσο όσο αφορά τον εξοπλισμό που διαθέτουν,

όσο και για την κτιριακή τους κατάσταση. Χαρακτηριστικά οι μαθητές δήλωσαν τα εξής: «Το μόνο μέσο που διαθέτει η τάξη μας για εναλλακτικούς τρόπους μάθησης είναι ένας βιντεοπροβολέας! Είναι το μόνο μέσο που έχουμε για να γίνει το μάθημα πιο ενδιαφέρον και διαδραστικό!» Επίσης, δήλωσαν, πως θα έπρεπε να διαθέτουμε περισσότερα μέσα τα οποία να συνδράμουν για ένα πιο παραγωγικό και διασκεδαστικό μάθημα.

Ένα ακόμη θέμα που έθιξαν οι μαθητές είναι ο τρόπος αξιολόγησης τους. Πιστεύουν ότι το σύστημα δεν αξιολογεί ορθά και ολοκληρωμένα τις γνώσεις και τις ικανότητες τους. Δίνεται κύρια έμφαση στα δύο μετριά γραπτά δοκίμια αξιολόγησης του τετραμήνου και δεν λαμβάνεται υπόψη το προφορικό, η συμμετοχή και οι εργασίες των μαθητών! Έτσι δεν αξιολογείται η πλήρης εικόνα του μαθητή! Οι μαθητές αναφέρουν «Είναι πολύ άδικο να μελετάς για ένα ολόκληρο τετράμηνο και επειδή αποτυγχάνεις σε ένα διαγώνισμα να παίρνεις χαμηλό βαθμό!» «Με αυτό τον τρόπο αξιολόγησης ενισχύεται η απομνημόνευση στείρων γνώσεων, η λεγόμενη παπαγαλία, και όχι η δημιουργική μάθηση.» Τέλος, μέσα από τις συνεντεύξεις ανέμεσα στην μαθητική κοινότητα φάνηκε ότι το σχολείο μας έχει περιθώρια βελτίωσης σε διάφορα θέματα τα οποία θα συνδράμουν στην βελτίωση του έτσι ώστε να γίνει πιο λειτουργικό, να προσφέρει ένα οικείο και φιλικό περιβάλλον στους μαθητές και το μάθημα να γίνει πιο παραγωγικό και διασκεδαστικό!

Ελένη Ιωακείμ Β3,
Αναστασία Κουλουμπρή Β3

« Δραστήριο Σχολείο, με στόχο την προώθηση της φυσικής δραστηριότητας και της υγιεινής διατροφής, σε μαθητές Α΄ Τάξης του Γυμνασίου Μακεδονίτισσας »

Το σχολείο μας σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο Λευκωσίας, οργάνωσε ένα παρεμβατικό πρόγραμμα πρόληψης το οποίο απευθυνόταν σε μαθητές της Α΄ τάξης του Γυμνασίου. Το πρόγραμμα περιλάμβανε καινοτόμα μαθήματα Φυσικής Αγωγής με έμφαση στην Υγεία, πρόσθετες ευκαιρίες κίνησης και συμμετοχής σε αθλήματα για όλους τους μαθητές. Επίσης στο πλαίσιο του προγράμματος πραγματοποιήθηκαν στο σχολείο ενημερωτικές ομιλίες από ειδικούς σε θέματα διατροφής και άσκησης ώστε οι μαθητές να αποκτήσουν γνώσεις σε θέματα που αφορούν την υγεία τους, να αναπτύξουν τις αναγκαίες δεξιότητες ώστε να κάνουν υπεύθυνες επιλογές και να αποκτήσουν πιο θετική στάση στον υγιεινό και δραστήριο τρόπο ζωής. Η αποτελεσματικότητα του προγράμματος καταγράφηκε με τη συμπλήρωση από τα παιδιά ερωτηματολογίων, σωματομετρήσεων και τη χρήση βηματομέτρων.

Αφορμή για το σχεδιασμό του προγράμματος αποτελεί η αύξηση των προβλημάτων

ψυχοσωματικής υγείας των νέων ανθρώπων, ως αποτέλεσμα του σύγχρονου τρόπου ζωής, με κυρίαρχο αυτό της παχυσαρκίας. Φαίνεται ωστόσο, ότι η πρόληψη κατά τη νεαρή ηλικία δίνει βάσιμες ελπίδες για πιο υγιείς και παραγωγικούς πολίτες. Το σχολείο ως φορέας υγείας αποτελεί το πιο υποσχόμενο περιβάλλον για την επιτυχία τέτοιων προσπαθειών.

Μέσω του προγράμματος τα παιδιά γνώρισαν πολλές πρωτότυπες κινητικές δραστηριότητες και σπορ όπως Zumba, Yoga, Pilates, Functional Training, Circuit Training, θεατρικό παιχνίδι και δημιουργικό χορό, οι οποίες είναι ευρέως γνωστές στο εξωτερικό για τις ευεργετικές τους ιδιότητες. Πάντοτε υπό την επίβλεψη ειδικών, αποκομίζοντας θετικά βιώματα επιτυχίας και αναγνώρισης, διασφαλίζοντας την ανωνυμία και την αποφυγή έκθεσης των μαθητών σε ακατάλληλα για την ηλικία τους ερεθίσματα, το Πρόγραμμα Αγωγής Υγείας «ΕΥ ΖΗΝ» επιτέλεσε και φέτος τους στόχους του.

Ομάδα «ΕΥ ΖΗΝ»

Ύπνος και σχολική επίδοση

Ο ύπνος είναι ζωτικής σημασίας, καθώς και απαραίτητος για την υγεία και την επίδοση των εφήβων. Λέγεται ότι ο σοφότερος άνθρωπος στον κόσμο, Άλμπερτ Αϊνστάιν κοιμόταν δέκα ώρες κάθε νύχτα. Παρόλα αυτά οι έφηβοι της σημερινής κοινωνίας τον στερούνται όλο και περισσότερο. Οι μαθητές του προγράμματος Αγωγής Υγείας « Ευ Ζην» στα πλαίσια του προγράμματος με θέμα την σχολική επίδοση κάναμε έρευνα με ερωτηματολόγιο για τους μαθητές του Γυμνασίου μας.

Η έρευνα αυτή έδειξε πως παρόλο που το 75% των μαθητών θεωρούν τον ύπνο πολύ σημαντικό καθώς και απαραίτητο στη ζωή τους δεν τον εφαρμόζουν. Συγκεκριμένα η έρευνά μας έδειξε πως παράγοντες που επηρεάζουν τον ύπνο είναι τις πλείστες φορές, η χρήση διάφορων μέσων κοινωνικής δικτύωσης το βράδυ (Facebook, viber, Instagram κ.λπ) καθώς και η ύπαρξη διάφορων σκέψεων στο μυαλό των εφήβων που εξ όσων γνωρίζουμε έχουν να αντιμετωπίσουν στη μεταβατική ηλικία της ζωής τους κατά την οποία βιώνουν τις περισσότερες δυσκολίες. Επίσης, σύμφωνα με τις έρευνες της ομάδας μας αλλά και διάφορων άλλων παγκόσμιων ερευνών, η έλλειψη ύπνου επηρεάζει τόσο τις διατροφικές συνήθειες των εφήβων όσο και τις σχέσεις τους με τον κοινωνικό τους περίγυρο. Από τα πιο πάνω συμπεραίνουμε πως ο ύπνος αποτελεί θεμελιώδη παράγοντα στη ζωή των εφήβων και για την κανονική αλλά και τη συνεχή λειτουργία του εγκεφάλου. Ας σκεφτούμε τη σοφή φράση που είπε ο Dalai Lama «Ο ύπνος είναι η καλύτερη σκέψη»...

Η επιστημονική κοινότητα σήμερα παραδέχεται ότι:

- Τα παιδιά ψηλώνουν κατά τη διάρκεια του ύπνου. Η έκκριση της αυξητικής ορμόνης συντελείται, ενόσω το παιδί κοιμάται, και μάλιστα από τις 21.00 έως τη 1.00 μετά τα μεσάνυχτα.
- Ο ύπνος προφυλάσσει τα παιδιά από το ενδεχόμενο να γίνουν υπέρβαρα ή παχύσαρκα στο μέλλον, αφού οι άνθρωποι που κοιμούνται λιγότερο έχουν την τάση να τρώνε περισσότερο κατά τη διάρκεια της ημέρας.
- Αναπτύσσεται η μακροπρόθεσμη μνήμη, καθώς τα παιδιά, κατά τη διάρκεια του ύπνου εγγράφουν στον εγκέφαλο τις πληροφορίες της ημέρας που έχουν επιλέξει ως σημαντικές. Η ενίσχυση της μακροπρόθεσμης μνήμης διευκολύνει τη μάθηση στο μέλλον.
- Η τήρηση ενός σταθερού ωραρίου ύπνου, ανάλογα με τις ανάγκες των παιδιών ανά ηλικία, συνιστά έναν παράγοντα πρόβλεψης της ανάπτυξης σπουδαίων δεξιοτήτων στην προσχολική ηλικία, όπως είναι εκφραστικότητα της γλώσσας, η φωνολογική εγρήγορση, η ικανότητα ανάγνωσης και γραφής και η έφεση στα μαθηματικά.
- Τα παιδιά που κοιμούνται περισσότερο το βράδυ, έχουν μεγαλύτερη συγκέντρωση κατά τη διάρκεια της ημέρας.
- Ο επαρκής ύπνος καθιστά τα παιδιά πιο χαρούμενα και κοινωνικά σε αντίθεση με τον ανεπαρκή ύπνο που καθιστά τα παιδιά ανήσυχτα, υπερκινητικά και εξαιρετικά απαιτητικά.
- Στα παιδιά με εγνωσμένο σύνδρομο υπερκινητικότητας ή διάσπασης προσοχής, ο υγιής ύπνος βελτιώνει τη σχολική επίδοση και την κοινωνική τους ζωή.
- Οι πνευματικές επιδόσεις των παιδιών που ταλαιπωρούνται από αϋπνίες μειώνονται κατά 50%.

Σταύρου Μαίρυν Β6, Στυλιανού Ελλη Β6,
Ανδρέου Χρυσάνθη Β6, Κρίνου Στέφανος Β6

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ντίνος Φοινικαρίδης: «το αποτύπωμα του ελληνικού εμφυλίου έμεινε σαν σκιά πάνω στο ποδόσφαιρό μας και αυτός ο διαχωρισμός σε αριστερές και δεξιές ομάδες δεν εξαλείφτηκε διότι είναι ιστορικός και ιδεολογικός και δεν πρόκειται να εξαλειφθεί ποτέ»

Έχετε ασχοληθεί ενδελεχώς με την ιστορία του κυπριακού ποδοσφαίρου. Υπάρχει ιστορικό-πολιτικό, καθώς και κοινωνικό υπόβαθρο γύρω από την ίδρυση του κυπριακού αθλητισμού και ιδιαίτερα του κυπριακού ποδοσφαίρου;

Υπάρχει. Προσωπικά ασχολήθηκα με τις ρίζες της πολιτικοποίησης του ποδοσφαίρου όχι μόνο ιστορικά αλλά και κοινωνιολογικά, οι οποίες επεξηγούν γιατί είμαστε έτσι όπως είμαστε. Το ότι υπάρχει υπόβαθρο είναι δεδομένο γι' αυτό και φτάσαμε στο 2015 να θεωρούμε ομάδες δεξιές και ομάδες αριστερές. Είναι ιστορική πραγματικότητα η οποία γεννήθηκε μέσα από την κοινωνική πορεία της Κύπρου. Το 1878 όταν παρέδωσαν οι Οθωμανοί την Κύπρο στους Άγγλους μέσω μιας συμφωνίας, η Εκκλησία στην Κύπρο ήταν η ηγεμονική δύναμη στην Κύπρο. Όπως σε όλες της περιοχές της οθωμανικής αυτοκρατορίας χρησιμοποιούσαν την Εκκλησία ως το μέσο με το οποίο επικοινωνούσαν με τον τοπικό πληθυσμό. Έτσι η Εκκλησία με αυτά τα δικαιώματα τα οποία ήταν φοροεισπρακτικά και φορολογικά είχε αποκτήσει μεγάλη δύναμη και μεγάλη απήχηση μέσα στον κόσμο, διότι δεν υπήρχαν κατ' αρχήν πολιτικές δομές όπως τις γνωρίζουμε σήμερα. Όταν ήρθαν οι Άγγλοι, η Εκκλησία και οι εκπρόσωποι των Κυπρίων, έθεσαν το θέμα της ένωσης της Κύπρου με την Ελλάδα. Παράλληλα όμως, ξεκίνησε να δημιουργείται μια δημόσια σφαίρα διότι οι Άγγλοι που ήταν πιο φιλελεύθεροι από τους Οθωμανούς επέτρεψαν την δημιουργία εφημερίδων έστω και αν επέβαλαν έντονη λογοκρισία. Επί Αγγλοκρατίας δημιουργήθηκε και η πρώτη αθλητική εφημερίδα το 1878 από τον Κωνσταντινίδη, η λεγόμενη Κύπρος, η οποία κυκλοφορούσε στα αγγλικά και στα ελληνικά. Έτσι ξεκίνησαν να κυκλοφορούν εφημερίδες, να δημιουργείται μια δημόσια σφαίρα. Μέσα σε όλο αυτό το πλαίσιο και ενώ η πλειοψηφία του κόσμου, ήταν αμόρφωτοι και φτωχοί, δημιουργήθηκε μια κοινωνικοοικονομική ελίτ που αποτελείτο από την Εκκλησία, τους δασκάλους και οικονομικούς παράγοντες οι οποίοι σιγά-σιγά άρχισαν να ασχολούνται με τον αθλητισμό. Δημιουργήθηκαν οι πρώτοι γυμναστικοί σύλλογοι και τα πρώτα ποδοσφαιρικά σωματεία στις αρχές του αιώνα. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο και με ένα ιδεώδες που ερχόταν από την Ελλάδα λόγω και της αναβίωσης των Ολυμπιακών αγώνων του 1896 στην Αθήνα, ξεκίνησαν να δημιουργούνται τα πρώτα σωματεία τα οποία έβαζαν μέσα στα καταστατικά τους ότι ο στόχος τους ήταν η ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα και η καλλιέργεια των εθνικών πόθων και στόχων όπως η Ανόρθωση, το Τράστ, ο ΑΠΟΕΛ, η ΕΠΑ, ο Πεζοπορικός. Μετά την Οκτωβριανή επανάσταση στη Ρωσία το 1917 είχαμε την εμφάνιση του κομμουνιστικού κινήματος στην Κύπρο πρώτα με τη δημιουργία συντεχνιών και μετά το 1926 με τη δημιουργία του κομμουνιστικού κόμματος Κύπρου.

Το κομμουνιστικό κόμμα Κύπρου κατάλαβε πόσο σημαντική είναι η τελετουργία στον αθλητισμό. Μέσω αυτής της τελετουργίας δημιουργούνται συλλογικές ταυτότητες, δηλαδή το ανήκειν. Ξεκίνησε η αριστερά, τέλη της δεκαετίας του 1930, να δημιουργεί τους λεγόμενους μορφωτικούς συλλόγους στην Κύπρο οι οποίοι ήταν ουσιαστικά τρόποι καλλιέργειας και μόρφωσης του κόσμου και αυτό το πράγμα το έκαναν με αθλητισμό, με χορούς, με βραδιές ποίησης, μουσικής και λογοτεχνίας. Κάτι που έκαναν και τα δεξιά σωματεία που ιδρύθηκαν στις αρχές του αιώνα, διότι δεν είχαν και κάτι άλλο να κάνει ο κόσμος, οπότε λειτουργούσαν και σαν κοινωνικές λέσχες. Άρα από το ξεκίνημα, βλέπουμε να υπάρχει η ιδεολογία μέσα στα σωματεία, η οποία τη δεκαετία του 1940 για διάφορους λόγους προκάλεσε τη μεγάλη διάσπαση του ποδοσφαίρου. Μετά την λήξη του Β' παγκοσμίου πολέμου το 1945 και τον εμφύλιο που ακολούθησε στην Ελλάδα, υπήρξε και μια έντονη σύγκρουση και στην Κύπρο. Ξεκίνησε ο ψυχρός πόλεμος ανά τον κόσμο. Πολιτικές, ήταν οι αρχιεπισκοπικές εκλογές δύο φορές, ήταν η διασκεπτική που μας πρότειναν οι Άγγλοι κάποια μορφής σύνταγμα όπου οι μισοί το απέρριψαν και οι άλλοι το δέχτηκαν και έγινε ένας διχασμός ανάλογος αυτού που βιώνουμε και τώρα. Αυτά υπήρχαν από το ξεκίνημα του 19ου αιώνα. Από τη δημιουργία της δημόσιας

σφαίρας στην Κύπρο καταφέραμε να διχαζόμαστε και να μην μπορούμε να συνομιλήσουμε ο ένας με τον άλλο με επιχειρήματα αλλά να αφορίζουμε. Αυτά όλα τα πράγματα έφτασαν στη δημιουργία διάσπασης στο ποδόσφαιρο, η δεξιά που ήταν η ηγεμονική δύναμη και είχε τη δύναμη μέσα στα σωματεία, μετέδωσε το μήνυμα από την Ελλάδα ότι οι αριστεροί αθλητές των σωματείων πρέπει είτε να υπογράψουν ότι καταδικάζουν τον εμφύλιο πόλεμο στην Ελλάδα είτε να εκδιωχθούν. Έτσι ξεκίνησε μια σειρά από διασπάσεις σωματείων. Αντιδρώντας η αριστερά, όταν είδε ότι υπάρχει αυτό το κίνημα από τη δεξιά, οργανώθηκε δημιουργώντας δικά της σωματεία. Και έχουμε τη διάσπαση του 1948 με τη δημιουργία των αριστερών σωματείων. Για πέντε χρόνια είχαμε μια παγκόσμια πρωτοτυπία να έχουμε δύο πρωταθλήματα. Ένα πρωτάθλημα αριστερό και ένα δεξιό. Μέχρι το 1953 που έγινε η λεγόμενη ενοποίηση που στην ουσία ήταν διάλυση της αριστερής ομοσπονδίας και ένταξης των αριστερών ομάδων στην ΚΟΠ με τους όρους της ΚΟΠ. Μόνο η Ομόνοια μπήκε απευθείας στην πρώτη κατηγορία, γιατί άλλες ομάδες έμπαιναν σταδιακά. Αυτό που εγώ σχολιάζω είναι κατά πόσο η ενοποίηση του 1953 ήταν μία διαδικασία πολιτισμού, δηλαδή επειδή έγινε και το ΑΚΕΛ ενωτικό εκείνο το διάστημα και συμμετείχε στο δη-

και το αντίστροφο;

-Υπάρχει μια αμφίδρομη εκμετάλλευση του ενός από το άλλο. Η πολιτική σίγουρα εκμεταλλεύεται το ποδόσφαιρο, διότι θεωρεί ότι μπορεί να βρει ευρεία απήχηση, πλατύ κομματικό ακροατήριο. Μέσα στην κερκίδα μπορεί να δημιουργηθεί συσπείρωση με την τελετουργία δηλαδή με τα συνθήματα, με τα κασκόλ, τις τελετές, τις απονομές, τις σημαίες και τα σύμβολα. Σίγουρα η πολιτική θέλει να το δημιουργήσει αυτό το πράγμα και βλέπουμε πολιτικούς που μπαίνουν στα σωματεία όχι μόνο στην Κύπρο ανά το παγκόσμιο. Για παράδειγμα ο Μπερλουσκόνι που έγινε και πρωθυπουργός ήταν πρόεδρος της Μίλαν. Από την άλλη τα σωματεία στην Κύπρο χρησιμοποιούσαν αυτή την σχέση, την εξάρτηση με την πολιτική για να έχουν και εκείνα το όφελός τους. Για παράδειγμα αυτό που βλέπουμε τα τελευταία χρόνια δεν πλήρωναν φορολογίες, κοινωνικές ασφαλίσεις, ΦΠΑ και άλλα χρέη είναι λόγω αυτής της σχέσης.

Μια λαϊκή ρήση λέει «όπου υπάρχει καπνός υπάρχει και φωτιά». Πιστεύετε ότι οι καταγγελίες Παναγή έπεσαν σαν κεραυνός εν αιθρία στην κοινή γνώμη ή απλά επιβεβαίωσαν τα όσα ακούγαμε μέχρι τώρα;

Επιβεβαίωσαν τα όσα ακούγαμε μέχρι τώρα σε ένα πολύ μικρό βαθμό διότι ακόμα είναι πολύ περισσότερα από ό,τι καταγγέλλει ο Παναγή. Το πρόβλημα στην Κύπρο με τις νομοθεσίες που έχουμε είναι το πώς τεκμηριώνεται μία κατάθεση και κάποιος ο οποίος καταγγέλλει κάτι να μην βρεθεί στο τέλος ο ίδιος κατηγορούμενος. Ο Παναγή πήγε και κατήγγειλε πράγματα τα οποία ήξερε όλη η Κύπρος. Το θέμα είναι πώς τεκμηριώνονται. Απ' ό,τι ξέρω τεκμηριώθηκαν δύο καταγγελίες που αφορούσαν πρωτάθλημα παιδών και για εκείνον που ήταν μέσα στην επιτροπή διαιτησίας και ουσιαστικά τους έλεγε στους αγώνες παιδών να ευνουθούν τις δεξιές ομάδες εις βάρος των αριστερών ομάδων. Οι σοβαρές καταγγελίες που αφορούν εμπλοκή πολιτικών παραγόντων δεν νομίζω να είναι σε θέση να τις τεκμηριώσουν διότι ο ίδιος επικαλείται μαγνητοσκοπημένες συνομιλίες οι οποίες δεν στέκουν στα κυπριακά δικαστήρια και οι οποίες δεν ήταν δικές του μαγνητοσκοπήσεις. Η αστυνομία προσπαθεί, αλλά η διαπλοκή και η ελλιπής νομοθεσία αποτελούν εμπόδια. Δεν πιστεύω ότι κάποτε θα φτάσουμε στο σημείο να έχουμε ιδανική κοινωνία και ιδανικό ποδόσφαιρο. Πιστεύω ότι προβλήματα πάντα θα έχουμε, το θέμα είναι να δημιουργήσουμε τέτοιους μηχανισμούς και τέτοιες δομές ούτως ώστε όποιος παρανομεί να αποκαλύπτεται και να τιμωρείται όπως γίνεται σε άλλες χώρες. Γιατί σε άλλες χώρες βεβαίως υπάρχουν τα ίδια και πιο σοβαρές περιπτώσεις, αλλά η διαφορά των άλλων χωρών είναι ότι τους βρίσκουν και τους τιμωρούν. Αυτό είναι που πρέπει να κάνουμε. Τώρα το θέμα της διαπλοκής το είδαμε και στις καταγγελίες του Παναγή, της πολιτικής διαπλοκής το είδαμε στην υπόθεση της Δρομολαξιάς, όταν για μια ιστορία με την CYTA ουσιαστικά ένα αθλητικό σωματείο η ΑΛΚΗ βρέθηκε να είναι δίαυλος για να παίρνουν λεφτά για να πηγαίνουν στις τσέπες του ενός ή του άλλου ή για να εξοφλούνται δάνεια του συγκεκριμένου σωματείου. Άρα η πολιτική διαπλοκή υπάρχει από όλα τα κόμματα και σε όλα τα επίπεδα, αυτό είναι δεδομένο.

Τι θα πρέπει να αλλάξει θεσμικά για να αποκτήσει ξανά το κυπριακό ποδόσφαιρο το χαμένο του κύρος και αξιοπιστία; Ποιος ο ρόλος της παιδείας και της οικογένειας;

Η άμεση θεσμική αλλαγή που πρέπει να γίνει είναι να δημιουργηθούν συνθήκες και νομοθεσίες που να μην επιτρέπουν αυτά τα πράγματα. Θα πρέπει να βάλουμε τους σωστούς ανθρώπους στις σωστές θέσεις οι οποίοι θα είναι καθαροί και να έχουν την γνώση του αντικειμένου διότι η αναξιοκρατία είναι ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα που έχουμε στην Κύπρο. Στο ρόλο της οικογένειας και της παιδείας πρέπει να ξεκινήσει μια καλλιέργεια διαφορετική, ένας διαφορετικός τρόπος παιδείας και αυτό δεν αφορά μόνο τον αθλητισμό αλλά ένα ευρύτερο χάσμα δηλαδή η λεγόμενη μεταρρύθμιση που λένε ότι πρέπει να γίνει στην παιδεία κάποια στιγμή πρέπει να γίνει και με τον τρόπο που διδάσκουν τα πράγματα και με τα σχολικά βιβλία να μην αποκρύβονται δηλαδή να μην λένε μόνο για τους

μοτικό δημοψήφισμα του 1950 και επειδή καταλάγιασαν λίγο τα πάθη στην κοινωνία αν συνέβαλε αυτό το πράγμα από την μια και από την άλλη αν ήταν εξάσκηση της ηγεμονίας της δεξιάς που σε κάποιο βαθμό ήταν αφού ηττήθηκε η αριστερά στον εμφύλιο στην Ελλάδα, έχασαν τις εκλογές του 1949 και βρέθηκε απομονωμένη η αριστερά που ήθελε να κάνει ένα βήμα να βγει από την απομόνωση, και πολιτικά και αθλητικά. Παράλληλα το αριστερό πρωτάθλημα διεξαγόταν κάτω από πολύ αντίξοες συνθήκες. Δεν είχαν γήπεδα, κερκίδες. Οπότε ένιωθαν ότι με αυτό τον τρόπο μπορούν να εντάξουν τα δικά τους σωματεία μέσα σε ένα μεγαλύτερο πρωτάθλημα και παράλληλα η δεξιά ένωθε, επειδή ειδικά η Ομόνοια ήταν ομάδα λαϊκής βάσης και είχε πολύ κόσμο, ότι θα είχε οικονομικά οφέλη από ένα ενιαίο πρωτάθλημα. Μεγάλο ρόλο στην ενοποίηση έπαιξαν ξένοι προπονητές και παίκτες που δούλευαν στην Κύπρο τότε. Αυτό το αποτύπωμα του ελληνικού εμφυλίου έμεινε σαν σκιά πάνω στο ποδόσφαιρό μας και αυτός ο διαχωρισμός σε αριστερές και δεξιές ομάδες δεν εξαλείφτηκε διότι είναι ιστορικός και ιδεολογικός και δεν πρόκειται να εξαλειφθεί ποτέ.

Αν δεχτούμε ότι το ποδόσφαιρο υπήρξε άρρηκτα συνδεδεμένο με τις πολιτικές και κομματικές εξελίξεις, θεωρείτε ότι η πολιτική εκμεταλλεύεται τον αθλητισμό

ηρωισμούς αλλά και για τα κακά και τα στραβά έτσι ώστε μεγαλώνοντας ένας πολίτης να μπορεί να αντιληφθεί και να κρίνει τη διαφορά του καλού από το κακό, του σωστού από το λαθος

Ποια τα συναισθήματά σας γι' αυτόν όλο το φανατισμό, τις εξάρσεις βίας των οπαδών και για τον φανατισμό που επικρατεί ανάμεσα σε παιδιά διαφορετικής ομάδας τα οποία επικαλούνται πολιτικές ιδεολογίες που αγνοούν;

Τα συναισθήματα που μου προκαλούν πλέον είναι θυμό και ντροπή και το γεγονός του ότι δεν ανεχόμαστε την διαφορετικότητα του άλλου, σημαίνει ότι έχουμε σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα.

Όταν δεν μπορούμε να συνυπάρξουμε ως οπαδοί Ελληνοκυπριακών ομάδων, πόσο θεωρείτε ότι είναι εφικτό μια ενοποίηση του κυπριακού ποδοσφαίρου; Είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε ένα τέτοιο ενδεχόμενο και πώς βλέπετε τη συμφωνία της ΚΟΠ με τη λεγόμενη τουρκοκυπριακή ομοσπονδία;

Όχι δεν είμαστε έτοιμοι αλλά πρέπει να γίνουμε. Καταρχήν

η μία από τις τουρκοκυπριακές ομάδες ήταν ιδρυτικό μέλος της ΚΟΠ το 1934 και συμμετείχε και στο πρωτάθλημα αλλά το 1955 ΚΟΠ είπε ότι δεν μπορούσε να είχε τουρκοκυπριακές ομάδες στο πρωτάθλημα, διότι θα δημιουργούνταν επεισόδια και έτσι είπε ότι αναβάλλει τη συμμετοχή τουρκοκυπριακών ομάδων. Το 1960, όταν έγινε η κυπριακή δημοκρατία, η ΚΟΠ τους ζήτησε να έρθουν πίσω αλλά αρνήθηκαν γιατί είχαν ήδη δημιουργήσει το δικό τους πρωτάθλημα. Σε αυτό το θέμα υπάρχει πρόβλημα το οποίο σε κάποια στιγμή πρέπει να το λύσουμε και θα πρέπει να δεχτούμε ότι κάποια στιγμή θα έχει τουρκοκύπριους ποδοσφαιριστές οι οποίοι θα παίζουν στην εθνική Κύπρου, θα έρχονται να παίζουν σε Κυπριακές ομάδες ή και το αντίστροφο.

Υπήρξατε για χρόνια αθλητικός συντάκτης. Από την μέχρι τώρα εμπειρία σας θεωρείτε ότι η αθλητικογραφία στην Κύπρο ασκείται αντικειμενικά ή υπάρχουν παρεμβάσεις;

Παρεμβάσεις υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν όχι μόνο στην αθλητικογραφία αλλά παντού. Το αν ασκείται αντικειμενικά σε σχέση με το παρελθόν ασκείται πολύ πιο αντικει-

μενικά, υπήρχαν εποχές που υπήρχαν αριστερές και δεξιές εφημερίδες που έγραφε ο ένας αθλητικογράφος εναντίον του άλλου, αλλά το 1973 ενοποιήθηκαν και έγινε η ένωση αθλητικογράφων Κύπρου άρα παλιά ήταν πολύ χειρότερα τα πράγματα. Επίσης, μέχρι το 1990 οι αθλητικογράφοι δεν ήταν επαγγελματίες αλλά ήταν άνθρωποι όπου δούλευαν ερασιτεχνικά. Έτσι σε σχέση με το παρελθόν ήμαστε πολύ καλύτερα αλλά σε σχέση με άλλες χώρες εμείς υστερούμε πολύ στη χρήση της νέας τεχνολογίας.

Ποιο μήνυμα θέλετε να στείλετε στη νεολαία της Κύπρου όσον αφορά το ποδόσφαιρο και γενικά τον αθλητισμό;

Ο αθλητισμός είναι ένα παιχνίδι, είναι ψυχαγωγία και πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να τον απολαμβάνουμε γιατί το ποδόσφαιρο είναι ένας τρόπος να ξεφύγουμε από την καθημερινότητα και τη ρουτίνα, είναι μια απόλαυση, ένα χόμπι. Εάν φτάσαμε στο σημείο το ποδόσφαιρο να μας αγχώνει και να μας δημιουργεί προβλήματα τότε κάτι κάνουμε λάθος.

Ανδρέας Ιωσήφ Γ'2, Γιάννης Ιακώβου Γ'2
Όμηρος Τρυπάτσας Γ'2

Το «Ευ αγωνίζεσθαι» οδηγεί σε διακρίσεις

Η ομάδα Καλαθοσφαίρισης Θηλέων του σχολείου μας κατά τη σχολική χρονιά 2013-2014 πήρε την 1η θέση στους Περιφερειακούς Αγώνες και προκρίθηκε για τους Παγκύπριους Αγώνες Καλαθόσφαιρας όπου πήρε και πάλι την 1η θέση κερδίζοντας στους τελικούς αγώνες την ομάδα της Λάρνακας. Συνεχίζοντας και φέτος απ' εκεί που σταμάτησε, η φετινή ομάδα Καλαθόσφαιρας Θηλέων πήρε την 1η θέση στους Περιφερειακούς Αγώνες Καλαθόσφαιρας κερδίζοντας την Αγγλική Σχολή - English School και προκρίθηκε για τους Παγκύπριους που θα γίνουν στις 8 Μαΐου. Οι μαθήτριες που έλαβαν μέρος είναι:

1. Ιωάννου Ναταλία Γ'1	6. Χριστοφή Μαρία Β'4	11. Χριστοφόρου Μαρίσα Β'6
2. Πασχαλίδου Μαρίνα Γ'5	7. Ζάριτς Μόνα Α'2	12. Παπανικολάου Γεωργία Β'6
3. Χανδριώτη Ιωάννα Γ'2	8. Κυριάκου Νικολέττα Α'5	13. Παπαγεωργίου Νεφέλη Α'2
4. Χλούσοβα Ιζαμπέλλα Β'4	9. Χριστοδούλου Ελένη Α'6	
5. Χλούσοβα Άνναμπελ Β'4	10. Μεσημέρη Αγνή Α'5	

Κατά τη σχολική χρονιά 2014-2015 η μαθήτρια Χατζηγεωργίου Αθηνά του Γ'6 πήρε την 6η θέση στους Περιφερειακούς και την 9η θέση στους Παγκύπριους Αγώνες Δρόμου σε ανώμαλο έδαφος. Στους Παγκύπριους Αγώνες Κολύμβησης ο Ιακωβίδης Μάρκος του Γ'4 πήρε την πρώτη θέση στα 100 μέτρα ελεύθερο.

Η Λοϊζου Δέσποινα του Γ'1 πήρε την 1η θέση στα 800 μέτρα ελεύθερο. Η Ηροδότου Ειρήνη Β'3 πήρε την 3η θέση στα 100 μέτρα ελεύθερο και η Νικολάου Αθηνά Γ'2 την 3η θέση στα 100 μέτρα ύπτιο.

Ο Κυριάκος Μιχαηλίδης Γ'1 πήρε τη 2η θέση στο άλμα εις ύψος και η Άννα-Μαρία Αντωνίου Γ'3 πήρε την 3η θέση στο δρόμο 80 μέτρων. Και οι δύο μαθητές προκρίθηκαν για τους Παγκύπριους Αγώνες Στίβου που θα γίνουν στις 27/4/15.

Νικόλας Σταυρινίδης Γ'2

ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ « Αυτοκίνητο του μέλλοντος »

Σε διαγωνισμό της TOYOTA, με θέμα: « Το αυτοκίνητο των ονείρων σου – Το αυτοκίνητο του μέλλοντος- Your Dream Car », διακρίθηκαν τα σχέδια των μαθητών του σχολείου μας, Νικόλα Σταυρινίδη, Γ2 και Νικόλα Καραγιώργη, Α1.

« Όταν μας ανακοίνωσαν την επιτυχία μας στον διαγωνισμό, ανάμεικτα συναισθήματα μάς κατέκλυσαν- αγωνία για τη βράβευση, ενθουσιασμός για τη διάκριση, ικανοποίηση για την αξία των ζωγραφιών μας και χαρά που κάναμε περήφανο το σχολείο μας. Στην τελετή απονομής των βραβείων στις 11 Μαρτίου 2015, καταλάβαμε πως δεν μετρά μόνο η αξία των βραβείων αλλά η εμπειρία που αποκομίσαμε, η οποία θα μας μείνει αξέχαστη!»

Νικόλας Καραγιώργης Α'1, Νικόλας Σταυρινίδης Γ'2

Νικόλας Σταυρινίδης Γ'2, 2^ο βραβείο

Νικόλας Καραγιώργης Α'1, 3^ο βραβείο

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

«Νεφέλες» του Αριστοφάνη 423 π.Χ., επίκαιρες παρά ποτέ!

Νταής, αρχιψεύτης, χυδαιολόγος, αθυρόστομος, ανήθικος, αχρείος, στριφνός, αναξίπιστος! Αυτά είναι τα ιδανικά για μία αργόσχολη, χωρίς πολλές φασαρίες και... «ευτυχισμένη» ζωή. Είναι παράλληλα, τα ιδανικά του Στρεψιάδη, του πρωταγωνιστή των «Νεφελών» του Αριστοφάνη, ο οποίος θυμίζει λίγο πολύ έναν Κύπριο πολίτη της εποχής μας.

Θα έλεγε κανείς πως είναι αδύνατο ένας κωμικός ποιητής της αρχαίας Ελλάδας να περιγράψει με τόση ακρίβεια μια σύγχρονη φυσιογνωμία. Κι όμως ο Αριστοφάνης τα καταφέρει!

Από τη μία έχουμε τον Στρεψιάδη, έναν αμόρφωτο και ακαλλιέργητο άνθρωπο. Με λίγα λόγια έναν άξεστο χωριάτη. Προφανώς όταν ο άνθρωπος έχει ανάγκη από χρήμα, αναθεωρεί τις αξίες και προτεραιότητές του και πολλές φορές αλλάζει τρόπο ζωής, συνήθως... προς το χειρότερο! Στην αντίπερα όχθη, ο σύγχρονος Κύπριος. Ο μορφωμένος, καλοντυμένος, απόφοιτος πανεπιστημίου, ο «προικισμένος» με γνώσεις. Θα μπορούσε να είναι χρηματιστής, πολιτικός, κρατικός αξιωματούχος, τραπεζίτης. Αποδείχθηκε όμως ότι όλα αυτά δεν τον καθιστούν σωστό άνθρωπο.

Παρά τις διαφορές επιπέδου μόρφωσης, Στρεψιάδης και Κύπριος πολίτης είναι το ίδιο πρόσωπο και όπως καταλαβαίνουμε, τέτοιοι τύποι ανθρώπων κατακλύζουν την κοινωνία μας. Είναι η προσωποποίηση των αρχόντων κάθε

Τι πλούσια γλώσσα για έναν πεινασμένο γάτο!

εποχής, του κάθε ψευταρά και αλαζόνα. Η προσωποποίηση του κάθε πολιτικού που ξεμυαλίζει τον κοσμάκη, διαφθείρει το κράτος και τους θεσμούς, κλέβει, ψευδομαρτυρεί και τελικά καταφέρει να καλύψει τις βρωμιές του με περισσότερα ψέματα και αισχρολογίες. Του κάθε πολίτη που θέλει να κάνει το άδικο να φαίνεται δίκαιο, να μάθει να στρεψοδικεί για να ξεγελάσει τους δανειστές του και ν' απαλλαγεί από τα χρέη του.

Κι εδώ είναι που αναδεικνύεται ο ποιητής. Πρωτοπορια-

κός για την εποχή του, αλλά παράλληλα πάντα επίκαιρος και διαχρονικός. Ο Αριστοφάνης τελικά με τις «Νεφέλες» καυτηριάζει τις ανεύθυνες και απερισκεπτες συμπεριφορές των προηγούμενων, ενώ παράλληλα μας νουθετεί για να μην εγκλωβιστούμε και εμείς στο παιχνίδι των δυνατών, των δημαγωγών και λαοπλάνων και να ζήσουμε επιτέλους σαν αυθεντικοί άνθρωποι!

Πασχαλίδου Μαρίνα, Γ5 κόκκινου Μαρίνα Γ5

Γλώσσα λανθάνουσα τ' αληθή λέγει

Μένανδρος, 4ος αιώνας π.Χ Αρχαίος Έλληνας ποιητής. Πολλές φορές οι μαθητές έχοντας τη γλώσσα προτρέχουσα της διανοίας τους, αυθόρμητα και παρασυρόμενοι από την ομοηχία των λέξεων ή την έλλειψη κατανόησης, υποπίπτουν σε σοβαρά λάθη και συνάμα μεγάλες αλήθειες που σκορπούν απλόχερα το γέλιο. Ας τις διαβάσουμε

1. Άσκηση σε διαγώνισμα: Να σχηματίσετε ένα παράγωγο επίθετο και ουσιαστικό από τα ρήματα που σας δίνονται πιο κάτω:
Ρήμα: ενοχλώ
Μαθητής: επίθετο ενοχλητικός, ουσιαστικό πρήχτης. (το νόημα το βρήκε πάντως)
2. «Η επετηρίδα είναι αυτό που βγάζουμε στα μαλλιά μας άμα δεν λουζόμαστε συχνά»

- (μάλλον παρακολούθησε πολλές φορές τη διαφήμιση του Ρονάλντο).
3. «Το παιδί που οι γονείς του είναι από την Ύδρα, λέγεται Υδρογόνο» (Αρμονική συνύπαρξη της Χημείας, της Γεωγραφίας και της Ελληνικής Γλώσσας! Αυτό θα πει διαθεματική προσέγγιση)
4. Η χειρότερη γρίπη απ' όλες τις γρίπες είναι η γρίπη των Χριστουγέννων, που μπορεί να διαρκέσει όλο το δεκαπενθήμερο που έχουμε διακοπές (πρέπει να είσαι πολύ γκαντέμης για να σου τύχει τέτοιο πράγμα).
5. Ατρόμητος ο Έλληνας Στρατάρχης, κοίταξε κατάματα τον εισβολέα και με τα λίγα περσικά που ήξερε του είπε: «Μολών Λαβέ» (Αυτό θα πει καλή γνώση της Αρχαίας Ελληνικής)

6. «Ο μισογύνης είναι τέρας μυθολογικών, μισός γυναίκα και μισός άλλο πράμα, απεριγράπτης ασχήμιας και τελείως εξαγριωμένος με την κατάσταση του. (μάλλον με τα νέα Αναλυτικά προγράμματα το κεφάλαιο της σύνθεσης αφαιρέθηκε).
8. Σε έκθεση των Νέων Ελληνικών για τις πρώτες μέρες στο σχολείο: Έχω μεγάλη αχωνεψιά για μια καθηγήτρια (Η πολλή αγάπη βλάπτει).
9. Σε διαγώνισμα της Ιστορίας ζητήθηκε να αναφέρουν τα μέτρα του Ι. Καποδίστρια στο στρατό. Μαθήτρια: Ο Ιωάννης Καποδίστριας ίδρυσε τον λόχο των Ευριπίδων (ο λόχος των ευέλπιδων μάλλον απελπίστηκε και κρεμάστηκε ολόκληρος)

